

myanmar **teashop**
www.mteashop.com

ငှက်တစ်ကောင်၏ . . . အတွေးရန်

စင်္ကာပူ မလေးရှားခရီးသွား အတွေးရသစာစု

ဦးဘုန်းဇော်၊
မန္တလေး :

design Antt Bwee Zin

လင်းလွန်းခင်စာပေ၊ စာအုပ် (၁၉)

ဦးဘုန်း၊ ဇာတု၊
မန္တလေး

ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရနံ့

စင်တာဂျ၊ မလေးရှား၊ ဒဂုံသွား

အတွေးရသ စာစု

ဦးသိန်းလွင်(ကျောက်ပုထိုး)စီစဉ်သည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၁၀၄၄၀၉၀၉
မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၆၁၆၀၆၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (ပထမအကြိမ်)

အုပ်စု

၁၀၀၀

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

မျက်နှာခုံးစီစဉ်

အံ့ဘွယ်စင်

အတွင်းသရုပ်ဖော်

ဝင်းကို

ကွန်ပျူတာစာပီ

ကြယ်စင်သစ်၊ ဖုန်း- ၀၁-၇၃၀၁၂၃၉၉

အတွင်းဖလင်

အောင်ဇော်(ပုံရိပ်ရှင်)

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

မျက်နှာခုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၈၄၊ ၃၁ လမ်း(အထက်)၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးချစ်ညွန့်(ဇင်ရတနာစောစာပေ)

အမှတ် ၂၀၅(က)၊ ၄ လမ်း၊

မြို့သစ် (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဦးဘုန်း (ဓာတု)

၈၀၁

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရန် / ဦးဘုန်း(ဓာတု)။ - ရန်ကုန်

ဇင်ရတနာစောစာပေ ၊ ၂၀၁၀

၁၁၂-စာ၊ စင်တီ ၁၂.၅ x ၁၈.၅ စင်တီမီတာ

(၁) ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရန်.

မာတိကာ

● ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရနံ့ (အမှာစာ)	၃
● စာရေးသူ၏ အမှာစကား	၅
● ကျော်ရင်မြင့်၏ မုဒိတာ (အတွေးနဲ့အတွေး)	၇
■ အုန်းမှုတ်ခွက်	၁၁
■ လူတစ်ယောက် ဘဝများစွာ	၁၇
■ သူတို့ ပိုက်ဆံရှာနည်း	၂၃
■ ပန်းစည်း	၂၉
■ အရှုံး	၃၅
■ မပုကြွယ်	၄၁
■ မြွေပုံပြင်	၄၇
■ ရေထဲမှာ အကြာကြီး မပျော်ကြပါ	၅၃
■ စိတ်မောလိုက်တာ	၅၉
■ အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ည	၆၅
■ ချက်စ်မာစတာ	၇၁
■ အိမ်	၇၇
■ စင်းဂလိပ်	၈၃
■ တွိုင်းလက်	၈၉
■ ချဉ်ပေါင်ဟင်း	၉၅
■ ပန်းချီကား	၁၀၁
■ ဖြစ်ချင်တယ်	၁၀၇

မြန်မာ့စာ

ရန်ကင်း

မျိုးဆက်သစ်စာပေ

အမှတ် ၂၄၂၊ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း (အထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း၊ ဖုန်း - ၂၄၅၁၇၄

မန္တလေး

ထွန်းဦးစာပေ

နဂါးစာပေ

ရာပြည့် (မန္တလေး)

ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရန်.

ကျွန်တော် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းအား ရက်မှာ စင်ကာပူနဲ့ မလေးရှား နိုင်ငံများသို့ “ဂန္ထဝင် ရွှေပုဂံ” ခရီးသွားဝန်ဆောင်အဖွဲ့ဖြင့် (၆)ညအိပ် (၇)ရက်ခရီး သွားခဲ့ပါသည်။ မြင်တာတွေကို ရေးချင် လာသည်။ တွေ့တာတွေကို ရေးချင်လာသည်။ မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှကို စာဖတ်သူများကို ဝေမျှ ပေးချင်သည်။ ခရီးသွားအက်ဆေး တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ သုတနှင့် ရသပုံစံမျိုး မရေးချင်ပါ။ အတွေးအက်ဆေး ပုံစံမျိုး ရေးချင်ပါသည်။

(၆)ညအိပ် (၇)ရက်ခရီးဖြစ်သောကြောင့် မြင်သမျှသည် အမှန်များ မဖြစ်နိုင်သလို တွေ့သမျှ သည်လည်း အပေါ်ယံမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ သော် သူတို့... သူတို့၏ လူနေမှုဘဝ၊ ဗြိတိသိန်နု ဘဝ၊ ခံစားမှုဘဝများကို ကျွန်တော် မေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တွေးခဲ့သည်။

အဲဒီနိုင်ငံရောက် သူငယ်ချင်းတချို့ အသက်တွေ၊ အရွယ်တွေ ကြီးလာကြတော့ အတွေး တွေလည်း ပြောင်းလာကြသည်။ ကိုယ့်နှလုံးသား ထဲက စံထားသတ်မှတ်တဲ့ တန်ဖိုးတွေ မရှိတဲ့နေရာမှာ

ဦးဘုန်း (ဇာတု) မန္တလေး

အသက်ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ပဲပါသည်။
ငွေ တိုက်၊ ကား၊ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ အောင်မြင်မှု တွေဆိုတာ
လူ့ဘဝရဲ့ တကယ့်အနှစ် ဟုတ်မဟုတ်ကို ကျွန်တော်
တွေးမိလာသည်။ ကျွန်တော် ရေးချင်လာသည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရောက်စ တစ်ရက်၊
နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မှာ အတွေးက တစ်မျိုး၊ လေးငါး
ရက်လောက်နေတော့ အတွေးကတစ်မျိုး ဖြစ်လာ
ပြန်သည်။

“သူ့ခြံထဲက ပန်းတွေက လှပါသည်။
ကိုယ့်ခြံထဲက ပန်းတွေကလည်း မွှေးပါ
သည်။
သူ့ခြံထဲက ပန်းတွေကို ချစ်တတ်သလို...
ကိုယ့်ခြံထဲက ပန်းတွေကိုလည်း မြတ်နိုး
တတ်ဖို့ လိုပါသည်”

ယခု “ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရနံ့”
စာစုသည် ခရီးသွားအတွေး အက်ဆေးမျှသာ
ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘုန်း (ဇာတု) မန္တလေး

စာရေးသူ ၏ အမှာစကား

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံတွေကို ချောက်ဖူးချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းအားရက်ရှိတိုင်း ခရီးသွားဖြစ်တယ်။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ စာဖတ်ခြင်းတစ်မျိုး ပါပဲ။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ မျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုဆုံးဖြတ် တွေးတောပြီး စာဖတ်ခွင့်ရခြင်း တစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ စာအုပ်ထဲကစာတွေကို ဖတ်ရတာ လည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားခြင်းက ပိုပြီး ပြည့်စုံတဲ့ အသိအမြင် ကို ရရှိနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ခရီးများများသွားတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို သိလာတယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့အားသာချက်တွေကိုလည်း မြင်မိတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို လည်း တွေးမိသလို၊ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ အားသာချက်တွေကိုလည်း အထင်အရှား မြင်မိတယ်။ ခရီးသွားတော့ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ တွေ့ရတယ်။ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့တွေ့ရတော့ ဘာသာ စကားပေါင်းစုံ ယဉ်ကျေးမှုအလေ့အမိုးစုံအောင် လေ့လာသိရှိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က စာရေးချင်နေတဲ့သူဆိုတော့ သိချင်တာတွေ မေးတယ်။ ပြောသူရဲ့ ခံစားချက်ကို မြင်အောင်နားထောင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်နွယ်ခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စံနစ်တကျ လေ့လာတယ်။

ဒီစာစုကို ရေးတဲ့အခါ ခရီးသွားဆောင်းပါးကဲ့သို့ မရေးချင်ပါ။ သူတို့ နိုင်ငံတွေမှာရှိတဲ့ နေရာတွေ၊ လမ်းတွေ၊ ကျောင်းတွေ၊ စက်နဲ့တွေ့အကြောင်း မရေးချင်

ပါ။ အဲဒီနိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပညာရှင်တွေရဲ့ ခံစားချက်တွေကို မေးခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ ပညာရှင်တွေရဲ့ အရွယ်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲလာတဲ့ အသိအမြင်တွေကို ရေးချင်တယ်။ ရေးထားတယ်။ သူတို့ ခံစားချက်တွေမှာ မြန်မာ့ဝလေ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အငွေ့အသက်တွေ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တယ်။ တွေ့ခဲ့တယ်။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရရင် နိုင်ငံရပ်ခြားကို ကျွန်တော် အစတုန်းက အထင်ကြီးမိခဲ့တယ်။ အထင်ကြီးဖူးတယ်။ တကယ်တမ်း ကြုံတွေ့လိုက်တော့လည်း မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေ၊ ပြောစဉ်နေတဲ့ လမ်းမကြီးတွေ၊ ခမ်းနားတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးတွေက ကျွန်တော်ကို “ပြုစား” တယ်။ “ဦးနှောက်ကို ဉာဏ်ကပ်ပြီး တွေးတောကြည့်”မှ အမှန်တရားနဲ့ နီးစပ်တာကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လာတယ်။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်တော်ကို သူတို့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောကြတယ်။

ကျွန်တော် ဒီစာစုကို ရေးတဲ့အခါ “မန္တလေးတိုင်း(မ်)” ဂျာနယ် အယ်ဒီတာ ဖြစ်တဲ့ ကိုကောင်းဇော် (ကာတွန်းလေ့ရှိ)က သူ့ဂျာနယ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ စာတွေကို ဖော်ပြပေးတယ်။ ဒီအတွက် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ “မန္တလေးတိုင်း(မ်)” ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် ဖော်ပြပေးတဲ့အခါ မန္တလေးက စာဖတ် ပရိသတ်များရဲ့ ဓေတနာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါတယ်။ ယခုစာအုပ်အတွက် အမှာစာ ရေးပေးတဲ့ ဆရာကျော်ရင်မြင့်ရဲ့ ဓေတနာကိုလည်း ရင်နှင့်အမျှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဤစာစုကို ဖတ်မိသူတိုင်း ရင်ထဲမှာ တွေးစရာလေးတွေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မညံ့ကြပါ။

ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ တွေးကြည့်ကြရအောင်နော်။

ကျော်ရင်မြင့်

၏

မုဒိတ်

အတွေးနဲ့ အတွေး

စင်ကာပူနဲ့ မလေးရှားနိုင်ငံတွေက ပြန်လာတဲ့ ဆရာဦးဘုန်း (ဓာတု)က သူ့ အတွေးတွေကို စုပေါင်းပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုပါတယ်။

ဆရာဦးဘုန်းကို အတွေးသမားအဖြစ် ကျွန်တော် သတ်မှတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အချို့အတွေးတွေက ထူးတယ်၊ ဆန်းတယ်၊ ကွန့်တယ်၊ ညွန့်တယ်။ သူ့အတွေးတွေထဲ က အချို့အတွေးတွေက အတွေးသစ် အမြင်သစ်တွေပို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ အချို့အတွေးတွေကိုတော့ “လုပ်ပြီးတွေးသလား” ဆိုပြီး ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

လူတွေမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတွေးအမြင် မတူနိုင်သလို တစ်ခုခုကို ကြိုက်ခွင့်၊ မကြိုက်ခွင့်လည်း ရှိကြတာပဲ။

ကျွန်တော်က တွေးတတ်တဲ့လူကို ကြိုက်တယ်။ တွေးတတ်တဲ့လူတွေကြောင့် လောကကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတာကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ခူးပြီးခပ်ပြီးသား ထိုင်စားနေတဲ့သူတွေများလာရင် လောကဆုတ်ယုတ်မှာပါ။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အရင်ကထက် ပိုမိုပွင့်လင်းတဲ့ အနေအထားကို ရောက်ရှိလာတယ်။ မြန်မာတွေ နိုင်ငံခြားကိုသွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းရကြတယ်။ မြန်မာတွေ အများကြီး နိုင်ငံခြားကို သွားကြတယ်။

နိုင်ငံခြားသွားတာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့မတူတဲ့ အသိအမြင်တွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရနိုင်တယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အခြားနိုင်ငံ တွေမှာ ကောင်းတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ် လက်မခံနိုင်တာတွေလည်း ရှိမယ်။

ကောင်းတာတွေကို နမူနာယူပြီး ကိုယ့်အတွက် အသုံးချနိုင်ရင် ကိုယ်တိုးတက်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စတွေထဲမှာ ကြွကြပ်ပန်ဖန် အိမ်သာတွေ ပါ တယ်။ အိမ်သာတွေထဲမှာ စာတွေရေးကြ၊ ရင်ဖွင့်ကြတာတွေကို ဖတ်မိပြီး “စာတန်း စိတ္တစ”အမည်နဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးဖူးတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုကိုပဲ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာတက္ကသိုလ်၊ နိုင်ငံခြားဘာသာဌာန ပါမောက္ခ Midori Minamida (မြန်မာအမည် မပန်းခက်)က ဂျပန်ဘာသာကို ပြန်ဆိုပြီး Diado Life Foundation က ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ထုတ်ဝေပါတယ်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ သတင်းစာပညာသင်ရိုး ဗြိတိန်နိုင်ငံကို ကျွန်တော် သွားခဲ့ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဆရာဦးသူရအောင်က ILA- Mandalay အမည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာစစ်စစ်တွေကို ငှားရမ်းပြီး မန္တလေးမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ကျောင်းဖွင့်တယ်။ အဲဒီဆရာလေးယောက်ထဲက Mr. Adian Foster ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးက သူ့နိုင်ငံက မြန်လာတဲ့ ကျွန်တော်ကို အင်္ဂလန်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ မေး ပါတယ်။ အိမ်သာတွေ သိပ်သဘောကျတာပဲလို့ပြောတော့ သူ အံ့ဩသွားတယ်။

ကျွန်တော်က သူနားလည်အောင် ရှင်းပြတယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ ဘယ်နေရာ သွားသွား၊ မြို့ပေါ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျေးလက်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာမှာမဆို လက်တစ်ကမ်းမှာ အိမ်သာတွေ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ အခင်းကြီး အခင်းလေး ဘယ်ကိစ္စမဆို အဆင်ပြေ တယ်။ အိမ်သာတွေက သပ်ရင်သန့်ရှင်းတဲ့အပြင် ရေ၊ စက္ကူအလုံအလောက် ရှိတယ်။ အလင်းရောင် လုံလောက်တယ်။ အနံ့က မွှေးပျံ့တဲ့ရနံ့ စီစဉ်ထားတယ်။ အခင်းကြီး၊ အခင်းလေးကိစ္စ အဆင်မပြေလို့ အောင့်ထားရရင် စိတ်လည်း မအီမသာဖြစ်မယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက်မယ်။ အိမ်သာကိစ္စ အရေးသိပ်ကြီးတယ်။ အင်္ဂလန်မှာ သိပ်အဆင်ပြေတာပဲလို့ ရှင်းပြတော့ သူ သဘောကျသွားတယ်။

ကြိုကြိုက်လို့ နိုင်ငံခြားမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အိမ်သာအကြောင်း ဆက်ပြော ချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကိုသွားစဉ်က ဘန်ကောက် လေဆိပ်ရောက်တော့ အိမ်သာဝင်တဲ့အခါ ရန်ကုန်နဲ့ မတူဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ ဂျပန်၊ တိုကျို နဒီတာလေဆိပ်မှာ ခေတ္တနားတော့လည်း တိုကျိုက ဘန်ကောက်ထက် သာတယ်လို့ တွေးမိတယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရောက်တော့ အိမ်သာ ဘိုထိုင်ကမှတ်မှာ ထိုင်မယ်လုပ်တော့ အခင်းပြားမှာ မတ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်က အလိုအလျှောက် လဲလှယ်သွားတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩမိတယ်။

မှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

ကူးစက်ရောဂါ တွေအတွက် စိတ်ချရတာပေါ့။

ဂျပန်နိုင်ငံကို ဆောင်းရာသီနည်းနည်းအေးနေတုန်းရောက်တော့ အိမ်သာ အထိုင်အခင်းပြားကို အနွေးတတ်ပေးထားလို့ ထိုင်ရတာ စိမ်ရှိခဲ့တယ်။ အိမ်သာခုံဘေး မှာ ကုလားထိုင်လက်တန်းလိုဟာရှိပြီး ခလုတ်ကလေးတွေကို အရုပ်နဲ့ ပြထားတယ်။ ရေပန်းပုံခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ မစင်ကို အလိုအလျောက် ဆေးပေးတယ်။ အမျိုးသမီး ပုံ ခလုတ်လေးနှိပ်ပြန်တော့ ရှေ့ပိုင်းကို ဝေဖန်းပေးလေး လာပန်းတယ်။ တော်တော် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားတာပဲ။

လေဆိပ်အိမ်သာထဲမှာ နံရံကပ်ခုံကလေးတွေ ရှိတယ်။ ကလေးပေါက်စ အဖေ၊ အမေတွေ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ အိမ်သာဝင်ရင် ကလေးခေတ္တထည့်ထားဖို့ပါ။

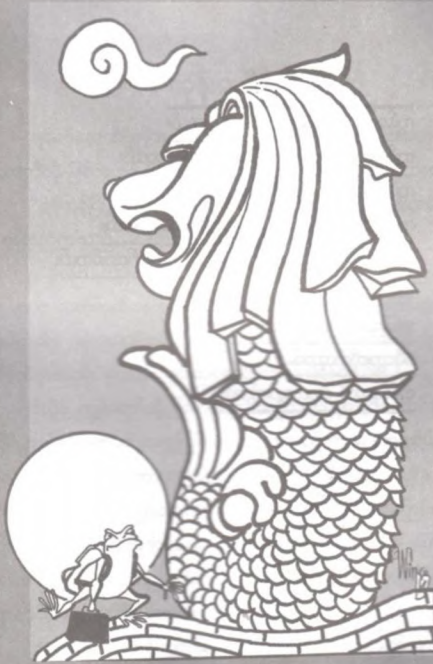
ဆရာဦးဘုန်း (ဇာတု) နိုင်ငံခြားသွားတော့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ တို့ငယ်လက်အကြောင်း ရေးထားတာ ဖတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်သာဦးကာချဲ့နေတာ ဒီလိုပါ။ အခြေခံ အကျဆုံးကိစ္စကအစ လူတွေအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးထားတာကို ကြုံတွေ့ရလို့ ပြန်လည်တင်ပြတာပါ။ အခြေခံကိစ္စမှာတောင် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရင် အခြားကိစ္စတွေမှာ ဆိုဖွယ်မရှိပါဘူး။

ကောင်းတာတွေ နမူနာယူပြီး ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် အသုံးချနိုင် ကြရင် ကောင်းလေစွလို့ ကျွန်တော် တွေးနေမိပါတယ်။

ဒါဟာ ကြောင်တစ်ကောင်ပဲ၊ အတွေးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။

ကျော်ရင်မြင့်

အုန်းပုတ်ခွက်

ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီဗားကလေးနဲ့ တူတယ်။
ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ တူတယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ဘဝပြင်နေမိတယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အဟုတ်ကြီးထင်နေမိတယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့ သိက္ခမ်းမှုကို ပြည့်စုံပြီးလို့ သတ်မှတ်ထားမိတယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေကို
အပြင်ဆုံးလို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့တယ်။
ခရီးသွားလိုက်တဲ့အခါ...
တစ်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့အခါ...

အုန်းမှုတ်ခွက်

ချန်ဂင်လေဆိပ်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စကားမတတ်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။ မဆီမဆိုင် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိတယ်။

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုတဲ့... ယောင်လည်လည် ရောက်လာခဲ့တယ်။ မျက်လုံး လေး ကလည်ကလည်....”

အိဒီလိုပဲ ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲမှာ မြင်သမျှဟာ ဆန်းကြယ်နေတယ်။ တွေ့သမျှဟာ လတ်ဆတ်နေတယ်။ Toilet ဝင်တော့လည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ လေယာဉ်ဖေါ်မှာလည်း Aircon တ အေးလိုက်တာ။ အခု လေဆိပ်ထဲမှာလည်း ဆောင်းတွင်းတစ်ခုလို အေးနေပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုလာကြိုတဲ့ ညည်လမ်းညွှန်ခေါင်းဆောင်နဲ့ “ချန်ဂင်” လေဆိပ် ညည်ခန်းမထဲမှာ တွေ့ကြတယ်။ သူ့နာမည်က မစွတာဂျင်မီ ဖြစ်တယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို စင်ကာပူ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ စပြီး မိတ်ဆက်တယ်။ သူ့အသံက တရုတ်သံဝဲနေတယ်။ သူ့ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံအကြောင်း၊ စီးပွားရေး အကြောင်း၊ အဆောက်အဦတွေ၊ လမ်းတွေအကြောင်း၊ ကြားကြားဝါဝါ ပြောသွားတယ်။ ပြောအားလည်း ရှိတာကိုး။ ညနေ Dinner စားကြတဲ့အခါ မစွတာဂျင်မီနဲ့ ကျွန်တော် စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားအဖွဲ့ဟာ မိသားစုလိုက် လာကြတာ များတယ်။ Single ဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မစွတာဂျင်မီနဲ့ ကျွန်တော် ညစာ စားရင်း စကားပြော ဖြစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောမသွက်ပါ။ ပြောလေ့မရှိတော့ စကား ပြောရတာ လေးတယ်။ နှေးတယ်။

မစ္စတာဂျင်မိက ပြောတယ်။ သူဟာ တရုတ်စကားလည်း ပြောတတ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း ပြောတတ်တယ်။ မြန်မာစကားလည်း ပြောတတ်တယ်။ ဂျပန်စကားလည်း ပြောတတ်တယ်တဲ့။ အဲ့ဒါကြောင့် သူက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ခရီးသွားအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်တာဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါဆိုရင် သူက ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာစကား မပြောဘဲ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရသလဲလို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရတာက ပိုပြီး “အာ”တွေ့တယ်လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။

ညိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗစ်တိုးရီးယားဟိုတယ်မှာ တည်းကြဲတယ်။ ဟိုတယ် အပေါ်တက်တဲ့ ဓာတ်လှေကားကအစ အခန်းသော့ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အသစ်အဆန်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဖိုးမွှော်တိုက်ကြီးတွေ၊ သန့်ရှင်းနေတဲ့ လမ်းအကျယ် ကြီးတွေ၊ နှစ်ထပ် ဘတ်(စ်)ကားကြီးတွေ၊ မြေအောက်ရထားကြီးတွေ၊ ရှေ့ပင်း စင်တာကြီးတွေ အားလုံး... အားလုံးဟာ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စရာချည်းတွေပါပဲ။ ဗစ်တိုး ရီးယားဟိုတယ်ဟာ မြန်မာတွေ အများဆုံး တွေ့ဆုံလေ့ရှိတဲ့ “ပန်နဆူးလား-ရှေ့ပင်း”ရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရှိတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် တွေးမိတာလေး ရေးပြပါရစေ။

ခရီးသွားခြင်းအားဖြင့် ပထမဆုံးရတဲ့အကျိုးကတော့ ငါဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ အသိပါပဲ။ ငါ့နေရာမှာတော့ ငါဟာ ငါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားလိုက် တဲ့အခါ “အနတ္တ”ကို ခံစားမိတယ်။ ငါ့နေရာမှာတော့ ငါက “ဆရာ”၊ ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုက ဘယ်လို၊ ငါဟာ ဘယ်လိုလူ။ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားပြီး နေရာတစ်ခုကိုလည်း ရောက်ရော ငါဟာ စကား လည်လည်ဝယ်ဝယ် မပြောတတ်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတယ်။ ငါဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါလား။ ဒီနေရာမှာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်လောက် ပြောပါရစေ။

တစ်ခါတုန်းက-
လယ်ကွက်အရိုင်းတစ်ခုထဲမှာ ဖားပေါက်စလေးတွေ ခုန်ပေါက်ပြီး

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

ဆော့ကစားနေကြတယ်။ မိုးဦးကျစဆိုတော့ အုံးအင် အသံတွေကလည်း ဆူညံလိုပေါ့။ လယ်ကွက်ထဲမှာလည်း ကောက်မိုးအဆွေးတွေ၊ သစ်ရွက်ဆွေးတွေ၊ အမှိုက်ဆွေးတွေ ပြည့်နှက်နေတယ်။ ဖားပေါက်စကလေးတွေဟာ မိုးမမြင်လေမမြင် ဖျော်နေကြတာပေါ့။ အဲ့ဒီလို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ လယ်ကွက်ထဲမှာ ဆော့ကစားနေတုန်း ဖားပေါက်စကလေးတစ်ကောင်ဟာ အုန်းမှုတ်ခွက်တစ်ခုရဲ့ ဝှံ့အုပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတယ်။ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့ ဖားကလေးဟာ ဘာမှမမြင်ရဘူး။ မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ အုံးအင်သံတစ်ခုသာလျှင် သူ့အတွက် အဖော်ဖြစ်နေတယ်။ အဲ့ဒီအုန်းမှုတ်ခွက်ရဲ့ အပေါ်မှာလည်း သစ်ရွက်အမှိုက်ဆွေးတွေ လာပစ်ကြ၊ မြေဆွေးတွေ လာပြီးပုံကြတော့ မြေကြီးအောက်ထဲကို ရောက်သွားတော့တာပေါ့။

အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာ သုံးလေးရက်လောက်နေတော့ နေသားကျလာတယ်။ မှောင်မည်းနေတဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာ ကျင့်သားရလာတယ်။ ဗိုက်ဆာတဲ့အခါ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ အင်းဆက်ပိုးလေးတွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေစားပြီး နေရရှာတယ်။ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာပဲ သူ့ဘဝဟာ ပြည့်စုံခြင်းတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်အောင် နေတတ်လာတယ်။ နေ့ည ခွဲခြားသိစရာ မလိုဘူး။ အပူအအေး ခွဲခြားသိစရာ မလိုဘူး။ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ အကောင်ငယ်ငယ်လေးတွေကို ဖမ်းယူစားသောက်ပြီး သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်နေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖားကလေးဟာ တခြည်းခြည်းနဲ့ ကြီးလာတယ်။ ထွားလာတယ်။ သုံးလေးလလောက်နေတော့ အုန်းမှုတ်ခွက်အရွယ်နဲ့အပြည့် ဖားကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လာတယ်။

တစ်နေ့မှာ လူတွေက ဒီလယ်ကွက်ကြီးကို လာပြီး ထယ်ထိုးကြတယ်။ ထွန်ကြတယ်။ မြေဆွေးတွေ၊ အမှိုက်ဆွေးတွေကို စပါးစိုက်ဖို့အတွက် ဖြန့်ကြတယ်။ အဲ့ဒီလိုလုပ်ရင်းနဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်ကလေးဟာ မြေပြင်ပေါ်ကို ဘွားခနဲ ရောက်လာပါတော့တယ်။ ဖားကလေးဟာလည်း ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ လေနအေးအေးလေးတွေကို တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်လိုက်ရတယ်။ လှလိုက်တဲ့ ကောင်းကင်ပြာကြီးလို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိတယ်။ အစတုန်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အကြီးကြီးလို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ ကောင်းကင်ပြာကြီးနဲ့ နှိုင်းလိုက်တော့ သေးသေးလေး ဖြစ်သွားတော့တယ်။ ဖားကလေးဟာ အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီဖားကလေးနဲ့ တူတယ်။
 ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ တူတယ်။
 ကျွန်တော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ဘဝင်မြင့်နေမိတယ်။
 ကျွန်တော်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အဟုတ်ကြီးထင်နေမိတယ်။
 ကျွန်တော်ရဲ့ သိကျွမ်းမှုကို ပြည့်စုံပြီးလို့ သတ်မှတ်ထားမိတယ်။
 ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေကို အမြင်ဆုံးလို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့တယ်။
 ခရီးသွားလိုက်တဲ့အခါ၊ တစ်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့အခါ...

ကျွန်တော်ဟာ စကားမတတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်။
 ကျွန်တော့်ကျွမ်းကျင်မှုတွေ ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သိနားလည်သူဟာ
 သေးသေးလေးလေး ဖြစ်သွားတော့တယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ နေရာတိုင်းမှာ လူတွေ အများကြီး
 ရှိနေတာကို သတိပြုမိလာတယ်။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်သတ်မှတ်ချက်နဲ့
 ကိုယ်၊ ကိုယ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ တန်ဖိုးအတိုင်း အသက်ရှင် နေထိုင်ကြပါလားဆိုတာ
 တွေးမိခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ အောင်မြင်မှု၊ တွေးမြင်မှုတွေဟာ
 အုန်းမှုတ်ခွက်မျှသာပါ။

လူတစ်ယောက် ဘဝမှာအစွာ

မြန်မာစကားကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောတတ်တဲ့
ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့အကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်စကား
တရုတ်စကား တတ်ခဲ့ရင်
ဒီခရီးမှာ ပိတ်ဆွေတွေအများကြီး တိုးလာနိုင်တယ်။
ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို ပြောပြနိုင်မယ်။
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အားသာချက်တွေကို ပြောပြနိုင်မယ်။
သူတို့ဆီက ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို
နိုက်ယူနိုင်မယ်။
အခုတော့....

လူတစ်ယောက် ဘဝများစွာ

မနက်အစောကြီး Breakfast ကြော်တယ်။ သူတို့ရဲ့ နာရီက ကျွန်တော်တို့ ထက် တစ်နာရီခွဲ စောတယ်။ အကောင်းစားတွေ ကျွေးတာပါ။ ဒါဝေထေ့ စားလို့ မကောင်းပါဘူး။ ကော်ဖီခါးခါး တစ်ခွက်၊ ကြော်ညကြော်၊ ဖေါင်မုန့်၊ ငါတစ် ချိပ်နဲ့ ယို ကြိုက်သလောက် စားလို့ရတယ်။ အငါးနံ့ အရံလည်း ပါတယ်။

နေ့လယ်စာနဲ့ ညနေစာလည်း အတူတူပဲ။ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ဆိုင်းမှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ကျွေးတာပါပဲ။ ဟင်းပွဲတွေက (၁၅)ပွဲ လောက်ရှိမယ်။ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရခင် စားလို့မတောင်ဘူး။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့လျှာဟာ အဲဒီဟင်းတွေကို ငြိမ်လည်လောက် မကြိုက်ဘူး။ သူတို့ချက်တဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ စားဖိုဖူးဟာ သွင်ပေါ်ပျက်တော့ ကောင်းကောင်း ကြော်တတ်မယ် မထင်ဘူး။ ငါးပိရည် ကျိုတတ်မယ် မထင်ဘူး။ အိမ်မှာစားနေကျ ခရမ်းချဉ်သီး များများနဲ့ချက်ထားတဲ့ ဘဲဥဟင်းလောက် လျှာမတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ ကိုယ့်တန်ဖိုးနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ။

စားပွဲထိုးလေးတွေကို စကားပြောဖြစ်တယ်။ စားပွဲထိုး အယောက် (၂၀) လောက်ရှိတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်၊ မလေး၊ အင်ဒို၊ မြန်မာ၊ အိန္ဒိယကလာပြီး အလုပ်လုပ် ကြတာများတယ်။ နေ့ခင်းမှာ ကျောင်းတတ်တယ်။ ညနေပိုင်းမှာ စားပွဲထိုးလုပ်တယ်။ တချို့ကလည်း ညနေပိုင်းမှာ အချိန်ပိုင်းနဲ့ အရောင်းစာရေလုပ်တယ်။ သူတို့အဖို့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းဟာ အလုပ်နဲ့ပဲ လုံးချာလိုက်နေတယ်။

အဲဒီကလေးတွေဟာ သူတို့မိခင်ဘာသာစကားအပြင် အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာပြောတတ်တယ်။ ဆက်ဆံရေးလည်း ပြေပြစ်ကြတယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဖိလစ်ပိုင်က စားပွဲထိုး ချာတီတ်တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။

“ညီလေး... ဘယ်နိုင်ငံကလဲ”

“ဖိလစ်ပိုင်က”

“အလုပ် လာလုပ်တာလား”

“ကျောင်းလာတတ်တာပါ။ နေ့ခင်းမှာ ကျောင်းတက်တယ်။ ညနေပိုင်းမှာ အပိုင်ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်တယ်။ ကျောင်းစရိတ် ကာမိတာပေါ့”

“ပင်ပန်းမှာပေါ့နော်”

“ပင်ပန်းပေမယ့် တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရပါတယ်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေ ရပါတယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ စွမ်းအားဆိုတာ ညစ်ထုတ်ရင် ညစ်ထုတ်နိုင်သလောက် မကုန်မခန်းနိုင်အောင် ရှိတယ်ဆိုတာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့မှ သိလာတာ။ အလုပ်ကြောင့် ကိုယ်တယ်လိုလူ ဖြစ်သလဲဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် သိလာရတယ်။ အလုပ်များတယ်ဆိုတာ အလုပ်ရှုပ်တာထက် ပိုကောင်းပါ တယ်။ အလုပ် များများလုပ်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ဒီနိုင်ငံက ကျွန်တော့်ကို သင်ကြားပေးနေပါတယ်”

“မင်း တကယ်တော်တဲ့ လူငယ်ကလေးပဲ”

“ကျွန်တော်က one man, two life ပါ”

ညာပိုင်းမှာ ဟိုဘယ်ကို ပြန်ရောက်တော့ man and life ကို အတွေးနယ်ချဲ့ မိတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။

လူတော်တော်များများဟာ လူတစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေ ကြတယ်။

ကျော်ကြားတဲ့ လူများဟာ လူတစ်ယောက် ဘဝနှစ်ခု၊ သုံးခု။ one man, two life, three life.

ဥပမာ လူငယ်တွေ သိပ်ကြိုက်တဲ့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် ဆိုပါစို့။ သူဟာ

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

တေးရေးသူလည်း ဖြစ်တယ်။ တေးဆိုသူလည်း ဖြစ်တယ်။ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ စာရေးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူဟာ one man, four life ပေါ့။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးကို သိပ်ပြီး အားကျခဲ့တယ်။ သူဟာ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်တယ်။ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ထုတ်ထုတ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ အဆိုတော် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ one man, five life ပေါ့။ လူကတော့ တစ်ယောက်တည်း။ (၅)ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။ အားကျစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ နေရတဲ့ ဘဝတိုတိုလေးမှာ လေး၊ ငါးဘဝစာ အလုပ်လုပ်သွားနိုင် တာ လေးစားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ လူငယ်ကလေးတွေကို ဘဝများစွာ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးသင့်တာပေါ့နော်။

နောက်တစ်မျိုးလည်း စဉ်းစားမိတယ်။ မိခင်ဘာသာစကားအပြင် တခြား ဘာသာစကားကိုလည်း သင်ကြားသင့်တယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျမ်းကျင့်ကျင့် မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ လမ်းညွှန်က ဘာသာစကား (၄)မျိုးတတ်တယ်။ ဒီတော့ သူဟာ one life, four men ဖြစ်နေပြန်တယ်။ သူဟာ ဘဝတော့ တစ်ဘဝတည်းပဲ။ လူလေးယောက်စာ အလုပ်လုပ်နိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ one life, လေး ဘဝ ပါပဲ။ ဘဝတစ်ခုပဲ ပိုင်ဆိုင်ပြီး လူ တစ်ယောက်စာပဲ အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်။ အကြောင့် နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားတစ်မျိုးမျိုး ကို တတ်ကျွမ်းဖို့လိုတယ်ဆိုတာ တွေးမိလာတယ်။ မိခင်ဘာသာစကားအပြင် အခြား ဘာသာစကားများကို တတ်ကျွမ်းတဲ့သူဟာ သူများတွေထက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရေးမှာ အသာစီးက ရနိုင်သလို စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေအထိ အများကြီး လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းရှိမှန်း ခရီးသွားမှ သတိပြုမိလာတယ်။

မြန်မာစကားကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ အသုံး မကျတဲ့အကောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်စကား၊ တရုတ်စကား တတ်ခဲ့ရင် ဒီခရီးမှာ မိတ်ဆွေတွေအများကြီး တိုးလာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ခံစားချက်တွေကို ပြောပြနိုင်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အားသာချက်တွေကို ပြောပြနိုင်မယ်။ သူတို့ဆီက ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို နှိုက်ယူနိုင်မယ်။

အခုတော့ one life, one man ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပြောသမျှကို ပြုံးပြီး နားထောင်၊ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ကလေး ဝင်ပြီးပြော ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၊ ဒါနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။

ဘာသာစကားတစ်ခုခုတတ်ကျွမ်းသင့်တယ်။ ဒါမှ ဘဝတစ်ခုမှာ လူနစ်ယောက် စာ အလုပ်လုပ်နိုင်တော့မှာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ လူ့လောကကို ခဏကလေး ရောက်လာတယ်လို့ ခံယူရင် အဲဒီခဏကလေးမှာ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်နိုင်ဖို့ မလိုတူးလားဗျာ။ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် လူတွေနဲ့ အဆင်ပြေစွာ ဆက်ဆံဖို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းသင့်တာပေါ့။

မြန်မာစကားနဲ့ တရုတ်စကားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မြန်မာစကားကို သာ ပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ထက် စီးပွားရေးမှာ အမြင်ပိုကျယ်တော့မှာပေါ့။ မြန်မာစကားအပြင် အင်္ဂလိပ်စကားကို နဲ့နဲ့စပ်စပ်ပြောနိုင်တဲ့သူက လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး အားလုံးမှာ အသာစီးက ရနေနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့လူငယ်တွေ ကျောင်းသင်ခန်းစာအပြင် နိုင်ငံခြားဘာသာ စကားအနည်းဆုံး တစ်ခုခုကို သင်ကြားသင့်တယ်။ ဒါမှသာ ဘဝတစ်ခု... လူနစ်ယောက် စာ အလုပ်လုပ်နိုင်တော့မှာပေါ့။ one life, two men ဖြစ်တော့မှာပေါ့။

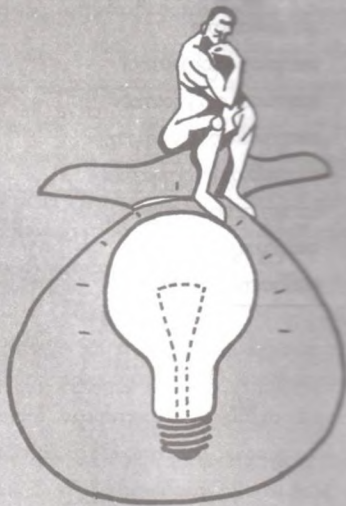
ဒီလိုပဲ... အချိန်ပိုတွေကို အအားမထားဘဲ အချိန်တိုင်း အလုပ်လုပ်သင့်တယ်။ ပညာရှာရင်း အလုပ်လုပ်ကြတဲ့သူတွေဟာ... လူတစ်ယောက် ဘဝနှစ်ခု ပိုင်ဆိုင်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ one man, two life တွေပေါ့။

ညစာ စားပြီးအပြန်... ဒီလစ်ပိုင်က စားပွဲထိုးလူငယ်ကလေး ပြောတဲ့... စကားကို အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။

- ကျွန်တော်တို့မှာ... စွမ်းအားတွေရှိတယ်။
- ကျွန်တော်တို့မှာ... အတွေးအခေါ်တွေရှိတယ်။
- ကျွန်တော်တို့မှာ... အချိန်ပိုတွေရှိတယ်။
- ဒါပေမယ့်...

သူတို့ပိုက်ဆံရှာနည်း

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ
သပိတ်အမွှေးအနံ့ အလင်တွေအများကြီးပဲ။
အဲဒီ အလင်တွေထဲမှာ
စေတနာတွေ ထည့်ကြရအောင်။
စည်းကမ်းတွေ ထည့်ကြရအောင်။
အတွေးအခေါ်တွေ ထည့်ကြရအောင်။
ကမ္ဘာ့အပြင်တွေ ထည့်ကြရအောင်။
ပညာတွေ ထည့်ကြရအောင်။
နားလည်မှုတွေ၊ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့
ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရအောင်ဗျာ။

သူတို့ ပိုက်ဆံရှာနည်း

ကျွန်တော်ရဲ့ ခရီးဆောင်ဝန်ဆောင်အဖွဲ့က မြန်မာငွေ USD \$ 1000 လဲပေးထားတယ်။ ဟိုမှာ လိုအပ်ရင် ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံကို သူတို့ငွေကြေးနဲ့ ဖလှယ်ပြီး သုံးစွဲနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးတဲ့သဘောပါ။ မသုံးရင်လည်း ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က တတ်နိုင်ရင် ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို မသုံးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ မရပါဘူး။ မြင်မြင်သမျှ ပစ္စည်းတွေက ဝယ်ချင်စရာပါပဲ။ အီလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းတွေဆိုရင် မမြင်ဘူးတာတွေ အများကြီးပဲ။ ပိုက်ဆံနပြောတာနဲ့ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်၊ ဟိုကိုင်ကြည့်၊ ဒီကိုင်ကြည့်လုပ်ပြီး မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပါတဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်တော့တာပါပဲ။ ဘာကြောင့် ကုန်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်တယ်။

မစ္စတာဂျင်မိက ပြောတယ်။

“တို့နိုင်ငံကို ဧည့်သည်တော်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံ သုံးမယ့်လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်လို့ ငါတို့က ခံယူတာ။ ဒီတော့ မင်း အိတ်ထောင်ထဲကပိုက်ဆံ တို့နိုင်ငံမှာ ကျန်ခဲ့ဖို့ နေရာတွေ လုပ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီ နေရာတွေကို သွားမယ်၊ ကြည့်မယ်၊ ဝယ်မယ်၊ သုံးမယ်။ ဒီလိုနဲ့ မင်းဆီက ငွေတွေ အားလုံး တို့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တော့မယ်”

သူပြောတဲ့စကားက ဟုတ်တယ်။

သူတို့ဆီမှာ လူတွေ လုပ်ထားတဲ့၊ ဖန်တီးထားတဲ့ အဆောက်အအုံတွေ

ရှိတယ်။ သမိုင်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ Marlion ရုပ်တုဆိုပါစို့...
 ခြင်္သေ့တစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းပုံစံ ထုလုပ်ထားတယ်။ ဒီရုပ်တုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေ
 ရှိတယ်။ သမိုင်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီရုပ်တုဟာ ဘီလပ်မြေခုံ၊ လုပ်ထားတယ်။ လူတွေ
 လာချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားတယ်။ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်စရာနေရာတွေ
 ဖန်တီးထားတယ်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာ မလှ.. လှအောင် ဖန်တီးထားတယ်။
 အဲဒီရှေ့မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ Merlion ရုပ်တုဟာ ကျွန်တော်တို့
 မန္တလေးကျွန်းနဲ့နှိုင်းရင် ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးကျွန်းဟာ သမိုင်းရှိတယ်။
 တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေရှိတယ်။ အလှအပရှိတယ်။ အရှေ့ဘက်က
 တောင်တန်းပြာပြာ၊ အနောက်ဘက်က တောင်တန်းပြာပြာ၊ ရေပြာပြာနဲ့ အုတ်ရိုးနီနီ
 တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်နိုင်ငံမှ မရှိနိုင်တဲ့ အလှအပဆုံး သမိုင်းအမွေအနှစ်ဖြစ်တယ်။
 Merlion ရုပ်တုအပြင် Sentosa ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီခေတ်လူတွေ
 ဖန်တီးထားတဲ့ အဆောက်အဦတွေ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဖန်တီးထားတာက ကျွန်တော်
 အိတ်ထောင်ထဲက ပိုက်ဆံကို တဖြည်းဖြည်းချင်း နှိုက်ယူနေသလိုဖြစ်လာတယ်။

Sentosa မှာ သီချင်းဖွင့်ရင် ကပြတတ်တဲ့ လင်းပိုင်ကြီးတွေ ရှိတယ်။
 အဲဒီရေကန်ရဲ့ဘေးမှာ သူတို့မှာမရှိတဲ့ “သဲ”တွေကို ဝယ်ပြီး ခင်းပြထားတယ်။
 အမှတ်တရ ပစ္စည်းတွေရောင်းတဲ့ ရှောင်ပင်မော်လ်ကြီးတွေရှိတယ်။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံက
 ကုန်တော့တာပေါ့။ Aircon Bus ကိုစီးပြီး Underwater World ကို ရောက်ခဲ့
 ပြန်တယ်။ လူလုပ်ထားတဲ့ ကျောက်ဂူအတုကြီးကို မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကျောက်ဂူကြီး
 ထဲမှာ ငါးမျိုးစုံ ပြထားတယ်။ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင် မြင်ဦးလွင်က ပိတ်ချင်းမြှောင်ကို
 သတိရမိတယ်။ ပိတ်ချင်းမြှောင်လောက်လည်း မလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က
 ကျွန်တော်တို့ထက် အတွေးကောင်းတယ်။ အမြင်ကျယ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်
 အိတ်ထောင်ထဲက ပိုက်ဆံ ကုန်ပြန်တော့တယ်။ Underwater World ကအပြန်
 3-D, 4-D ရုပ်ရှင် ဝင်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ အသည်းယားစရာကောင်းလှိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုတိုင်
 ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဝင်သရုပ်ဆောင်နေရသလိုပဲ။ 4-D ရုပ်ရှင်ဆိုရင် နှလုံးရောဂါရှိတဲ့သူ၊
 ကြောက်တတ်သူတွေ ကြည့်ခွင့်မရဘူး။

ညနေပိုင်းလည်းရောက်ရော Musical Fountain လို့ခေါ်တဲ့ ရေပန်း
 အကကို ဝင်ပြီးကြည့်ကြတယ်။ အကြာကြီး တန်းစီရတယ်။ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

ပေါင်း ၂၀၀၀ လောက်ရှိမယ်။ ရေပန်းအကဆိုတာ တကယ်တော့ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ရေပန်းတွေကို ရေထဲက မှုတ်ထုတ်တယ်။ အဲဒီရေပန်းတွေကို ရှုပ်ရှင် ပိတ်ကားလို လုပ်ထားတယ်။ အဲဒီ ရေပန်း၊ ရေပွား၊ ရေပန်းတွေကို ရှုပ်ရှင်ပြုစက်နဲ့ ဆလိုက်ထိုးတယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... သူတို့က ကျွန်တော်တို့ထက် လျှပ်စစ်ကို ပိုပြီးအသုံးချတတ်တယ်။ Lighting အကြောင်းကို နားလည်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အိတ်ထောင်ထဲက ပိုက်ဆံအချို့ ထွက်သွားပြန်တယ်။

အပြန်မှာ မဂ္ဂတာဂျင်မီနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။

“ဘယ်လိုလဲ OK တယ်နော်”

“OK ပါတယ်။ ကျုပ်... အိတ်ထောင်ထဲက ပိုက်ဆံတွေတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထွက်ကုန်ပြီ”

“ဒါ ငါတို့ရဲ့ အတတ်ပညာပဲလေ”

“ငါတို့ဆီမှာ ဒီထက်ကောင်းတာတွေ၊ သာတာတွေ အများကြီးပါကွာ”

“ဒါဆိုရင် ပိုက်ဆံရအောင် ရှာပေါ့၊ ငါတို့ဆီမှာ မင်းတို့လို သယံဇာတ မရှိဘူး။ သစ်တော မရှိဘူး။ ခိုင်မာတဲ့ရှည်လျားတဲ့ သမိုင်းမရှိဘူး။ သမိုင်းအဆောက်အဦ တွေမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ အတွေးအခေါ်တွေ ရှိတယ်။ အမြင်တွေ ရှိတယ်”

“မင်းတို့လို ဖန်တီးရတာ သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ”

“သိပ်မခက်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းရှိရှိ လုပ်တတ် တဲ့သူတွေ လိုတယ်။ စေတနာကောင်းတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိဖို့လိုတယ်။ ကမ္ဘာ့အမြင်ရှိတဲ့ ပညာရှင်တွေ လိုတယ်။ မင်းတို့လုပ်မယ်ဆိုရင် ငါတို့ထက် အများကြီးသာမှာပေါ့”

“မင်းကိုလည်း ငါတို့ဆီလာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တောင့်ရ တယ်။ သစ်ပင်ကနေ နိုင်ငံခြားငွေ ရှာတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အသားကို ကိုယ်ခွဲစားနေ သလိုပဲ။ မြေအောက်သယံဇာတတွေဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသည်းတွေ၊ ကျောက်ကပ်တွေ၊ ကလီဇာတွေနဲ့တူတယ်။ ကျောက်ကပ်ထုတ်ပြီး ရောင်းစားတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ လူ့ဘဝမှာ သက်တမ်းစေ့နေနိုင်ဖို့ မလွယ်သလို၊ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရေရှည်နေနိုင်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သယံဇာတကနေပြီး ငွေရှာတာထက် အိုင်ဒီယာနဲ့ ငွေရှာတာ ပိုမကောင်းဘူးလားကွ။ မင်းတို့အိတ်ထောင်

ထဲကပိုက်ဆံ ငါတို့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့ဖို့ အိုင်ဒီယာနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့နေရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ မင်းလာတဲ့ ရက်နည်းလို့ ပါကွာ။ များများနေရင် များများပိုက်ဆံကုန်မယ်”

လူလုပ်ထားတဲ့ အတုတွေဆိုပေမယ့်...

အဲဒီအတုတွေထဲမှာ စေတနာတွေပါတယ်။ စည်းကမ်းတွေ ပါတယ်။ အိုင်ဒီယာတွေ ပါတယ်။ အတွေးအခေါ်တွေ ပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ ပါတယ်။ ပညာတွေ ပါတယ်။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တတ်မှုတွေ ပါတယ်။ အပြန်အလှန် နားလည်မှုတွေ ပါတယ်။ အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုတွေ ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သမိုင်းအမွေအနှစ် အစစ်တွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒီ အစစ်တွေထဲမှာ စေတနာတွေ ထည့်ကြရအောင်။ စည်းကမ်းတွေ ထည့်ကြရအောင်။ အတွေးအခေါ်တွေ ထည့်ကြရအောင်။ ကမ္ဘာ့အမြင်တွေ ထည့်ကြရအောင်။ ပညာတွေ ထည့်ကြရအောင်။ နားလည်မှုတွေ၊ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် ကြရအောင် ဖျား။

ပန်းစည်း

အပြန်အလှန်လေးစားခြင်းဆိုတာနေရာတိုင်းမှာလိုအပ်တယ်။

ပန်းလေးတစ်စည်းဟာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိပါ။
စာလေးတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းဟာ...

ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါ။
ဒီပေယျ...

အဲဒီအထဲမှာ လေးစားခြင်းတွေ ရှိနေတယ်လေ။

ပန်းစည်

စင်ကာပူမှာ နှစ်ညအိပ်ပြီး မလေးရှားဘက်ကို ကူးကြတယ်။ Aircon Bus ကားနဲ့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကြရတယ်။ “ဂျိုဟိုး”ဆိုတာ မလေးရှားဘက်က နယ်စပ်မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်တယ်။

မလေးရှားဘက်ကို ခရီးဆက်တော့ မလေးရှား ခရီးသွား ဝန်ဆောင်အဖွဲ့က လာရောက်ပြီးတော့ ကြိုဆိုတယ်။ ကျွန်တော်မီးခွဲတဲ့ စင်ကာပူဘက်က ကားဆရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မစုတာဂျင်မီက ပြောတယ်။

“ဒီမှာက ကားဆရာကို ဒရိုင်ဘာလို့ မခေါ်ဘူး။ ကပ္ပတိန်လို့ပဲ ခေါ်ရတယ်”

“ဘာကြောင့်တုံး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ကားဆရာကို ဒရိုင်ဘာလို့ပဲ ခေါ်တယ်”

“မတူဘူးဗျ”

“ဘာကွာခြားလို့လဲ”

“အများကြီး ခြားနားတာပေါ့။ ဒရိုင်ဘာဆိုတဲ့စကားဟာ လူတစ်ယောက်က ခိုင်လို့ အခိုင်းခံရတဲ့အလုပ်သမားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ့် ကိုယ်ပိုင် ကားကို လာပြီးမောင်းပေးတဲ့သူကိုတော့ ဒရိုင်ဘာလို့ခေါ်တာ မမှားပါဘူး။ အခုဟာက

ကျွန်တော်တို့ သွားချင်တဲ့ခရီးကို သူက ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ပို့ဆောင်ပေးတဲ့သူလေ”

“ကပ္ပတိန်ဆိုတာကိုတော့ သဘောကပ္ပတိန်၊ လေယာဉ်ကပ္ပတိန်လို့ပဲ ကြားဖူးတယ်။ ကားမောင်းတဲ့သူကို ကပ္ပတိန်လို့ခေါ်တာ အခုမှပဲ ကြားဖူးတယ်”

“တကယ်တော့ ကပ္ပတိန်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ ခေါင်းဆောင် ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လိုရာခရီးကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းပို့ဆောင်ပေးခဲ့သူပဲ။ အန္တရာယ် တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် သူက အနစ်နာခံခဲ့သူ။ ဒီခရီးနဲ့ ဒီလမ်းကို ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်တဲ့အသက်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ် ပေးမယ့်သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကပ္ပတိန်လို့ခေါ်တာ”

“တကယ်လို့ ဒရိုင်ဘာလို့ ခေါ်လိုက်မိရင်ရောဗျာ”

“စကားလုံးက နည်းနည်းလေး ကြမ်းတာပေါ့။ သူ့ရဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းနဲ့ သူ့ရဲ့ စေတနာကို စော်ကားရာ ကျတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကပ္ပတိန်လို့ခေါ်တာ ပိုပြီး ယဉ်ကျေးတယ်။ ကပ္ပတိန်လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အတွက် ကားမောင်းတဲ့သူကို လေးနက်တဲ့ တာဝန်တွေ ဖေးအပ်ပြီးပြီလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပြန်တယ်။ ကပ္ပတိန်လို့ခေါ်တာ ပိုပြီး ယဉ်ကျေးတာပေါ့ဗျာ”

“ဆောရီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော်မသိလို့ ဒရိုင်ဘာလို့ သုံးမိတာ။ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အခု ကျွန်တော်တို့ ကပ္ပတိန်ကို လက်ဆောင်ပေးမယ်”

“ဘာအတွက်တုံးဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ရက်တိတိ သွားချင်တဲ့နေရာ အားလုံးကို ပို့ဆောင် ပေးခဲ့တယ်။ မကြာခင်မှာ သူနဲ့ လမ်းခွဲရမယ်။ KL ကို သွားရင် ကားနောက်ထပ်တစ်စီး ပြောင်းစီးရမယ်။ နောက်ထပ် ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်တွေ့မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ရက်တိတိ စောင့်ရှောက်ပြီး ကားမောင်းပို့ပေးခဲ့တဲ့ ကပ္ပတိန်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ လက်ဆောင်ပေးရမယ်”

ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩနေမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာတော့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ စပယ်ယာဆိုတာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ကို မလေးစားဘူး။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း မလေးစားဘူး။ ပိုက်ဆံပေးစီးတယ်။ သူတို့က လည်း ပိုက်ဆံရလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကားပေါ်တင်တယ်။ ဒါပဲ။

အပြန်အလှန် လေးစားမှုဆိုတာ မရှိဘူး။ လေးစားစရာ မလိုဘူးလို့လည်း

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

အပြန်အလှန် တွေးကြတယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲကို မစွတာရှင်မိက ပန်းစည်းတစ်စည်းနဲ့ စာအိတ် တစ်အိတ် လာထည့်ပေးတယ်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ... မစွတာရှင်မိ”

“ကပ္ပတိန်ကို ပေးဖို့ပေါ့”

“ပန်းစည်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ စာအိတ်က ဘာလဲဗျ”

“စာအိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ခင်ဗျားတို့ကိုယ်စား ကျွန်တော် က ရေးပေးထားတယ်။ သူ့ကို ချီးကျူးတဲ့ စာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို ခံစားသွားရတယ်။

“အဲ့ဒီပစ္စည်းပေးပြီးရင်... မြန်မာပြည်က ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို လက်ဆောင်ပေးရဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ မပါဘူး”

“သိပါတယ် ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားတယ်။ မြန်မာပြည်ကဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်မှာ ထုဆစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ငယ်တစ်ဆူ သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးမှာ”

“သူက ဗုဒ္ဓဘာသာလား”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ဘာသာတရားကို လေးစားတယ်။ ကိုင်းမှိုင်းတယ်”

ဒီလိုနဲ့...

ကျွန်တော်တို့ကို လိုရာခရီးပို့ဆောင်ပေးတဲ့ ကပ္ပတိန်ကို ပန်းစည်းတစ်စည်း ရယ်၊ စာတစ်အိတ်ရယ် ခရီးသွားသူတွေ အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော် ပေးလိုက် တယ်။ အားလုံး လက်ခုပ်ပိုင်းတီးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် က ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တစ်ဆူ လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် လက်ခုပ်တီးလိုက် ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ကပ္ပတိန်က ကျွန်တော်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။

“နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူချင်း အတူတူပါပဲ။ ဘယ်လိုအသားရောင်ပဲရှိရှိ၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု ဘယ်လိုပဲ ခြားနား ခြားနား၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း အနိမ့်အမြင့် မတူညီကြပေမယ့် လူဖြစ်ခြင်းကတော့ အားလုံးအတူတူပါပဲ။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အကောင်းဆုံး ပညာရှာနည်းပါပဲ။ ခရီးသွားတဲ့အခါ မျက်လုံးကနေတစ်ဆင့် ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားထဲကို အတွေးတွေ၊

အသိပညာတွေ ထည့်ပေးလိုရတယ်လေ။ ခရီးဆိုတာ သွားချင်တိုင်း သွားလို့မရဘူး။ အချက် (၃)ချက်နဲ့ ကိုက်ညီမှ သွားလို့ရတယ်။ (၁) ခရီးသွားချင်တဲ့ စိတ်ရှိရမယ်။ (၂) ငွေကြေးသုံးစွဲနိုင်ရမယ်။ (၃) ကျန်းမာရေး ကောင်းရမယ်။ ဒါကြောင့် အခွင့်အခါ ပေးတုန်း ခရီးသွားသင့်တယ်။ တိုးတက်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ခရီးများများ သွားဖူးတဲ့ လူနဲ့ ဖွဲ့စည်းရင် ပိုပြီးအောင်မြင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့မျက်လုံးနဲ့ အသိစိတ်တွေမှာ ပညာတွေပူးကပ်နေကြလို့ပါပဲ။ ကဲ... မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့လည်း ပျော်ရွှင်ပါစေ။ ကျန်းမာပါစေ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးပြည့်စုံ ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးပါတယ်။ ကံကြမ္မာက ဆုံစည်းခွင့်ပေးရင် နောက် တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံပါရစေ”

တတိယအကြိမ် လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြပြန်တယ်။

အပြန်အလှန် လေးစားခြင်းဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ လိုအပ်တယ်။ လေးစား တယ်ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ယုံကြည်ခြင်းဖြစ်တယ်။ လေးစားတယ်ဆိုတာ အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်ခြင်းလည်းဖြစ်တယ်။ လေးစားမှုမှာ အကြီးအငယ် မရှိဘူး။ လေးစားသင့်ရင် လေးစားပေးရတယ်။ လေးစားသင့်တဲ့သူကို လေးစားပေးရတယ်။ လေးစားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူကို လေးစားပေးရမယ်။

ပန်းလေးတစ်စည်းဟာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိပါ။

စာလေးတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းဟာ...

ဘာမှတန်ဖိုး မရှိပါ။

ဒါပေမယ့်... အဲဒီအထဲမှာ လေးစားခြင်းတွေ ရှိနေတယ်လေ။

အရှုံး

- ✦ သူငို ခွာ ဝမ်သွာရင် တဝန်ဦး
- ✦ တမ်ညှာဦ ခွာ ဝမ်သွာရင် သံကွာန်ဦး
- ✦ ဘာသာတရားကို ခွာ ဝမ်သွာရင် လှူပိုင်နုဦးနော်

အရှုံး

KL မှာ ရှော့ပင်းစင်တာကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ KL ဆိုတာ မလေးရှားနိုင်ငံရဲ့ မြို့တော်ဖြစ်တယ်။ ကွာလာလမ်ပူကို အတိုကောက် ခေါ်ကြတဲ့ အတိုကောက် အမည်ပါ။ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ဈေးဆိုင်တွေချည်းပဲ။ အဲယားကွန်းတွေအပြည့်တပ်ထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ ကစားကွင်းတွေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်တွေ အများကြီးပါပဲ။

KL ကိုရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပြီ။ KL မှာရှိတဲ့ အမှတ်တရနေရာတွေကို ပို့ပေးတယ်။ KLဟာ စင်ကာပူနဲ့ မတူဘူး။ သူတို့ဆီမှာတော့ သမိုင်းဆိုင်ရာ အိုင်းကွန်တွေ အများကြီးပဲ။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတွေ များတယ်။ ဟိန္ဒူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ၊ သန့်ရှင်းသစ်ရပ်နေတဲ့ ဗလီတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ KL မှာ ညနေတိုင်း မိုးရွာတယ်။ သည်းသည်းမဲမဲကို ရွာတယ်။

KL မှာ မြန်မာနိုင်ငံက လာပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နေရာတော်တော်များများမှာ မြန်မာတွေကိုတွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ အာရှနွယ်ဖွားတွေဆိုတော့ ရုပ်ရည်တွေက ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်။ စကားမပြောရင် ဘယ်သူဟာ မလေး၊ ဘယ်သူဟာ မြန်မာ၊ ဘယ်သူဟာ ထိုင်း၊ ဘယ်သူဟာ ဗီယမ်နမ်၊ ဘယ်သူဟာ အင်ဒို၊ ဘယ်သူဟာ စင်ကာပူဆိုတာ ခွဲဖို့ တော်တော်ခက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရှော့ပင်းစင်တာကြီးတစ်ခုရဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်မှာ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ စာသင်ခန်းသုံး အသံချဲ့စက်တစ်ခုကို ဝယ်ဖို့ အင်္ဂလိပ်လို ကျွန်တော်က

ပြောတယ်။ သူက နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သယ်ဆောင်လို့ လွယ်ကူပြီး ကြိုးမဲ့ပိုက်ခရိုဖုန်းနဲ့ပြောလို့ရတဲ့ အသံချဲ့စက်ကို လိုချင်တာ။ ကျွန်တော် ပြောတာ နားမလည်တော့ ပါးစပ်က မြန်မာလိုယောင်ပြီး ပြောမိတယ်။ အဲ့ဒီလို ပြောတော့မှ တစ်ဖက်အရောင်းဈေးသည်အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မြန်မာလားလို့ မြန်မာလိုမေးတယ်။ အဲ့ဒီတော့မှ ဝယ်ရတာ အဆင်ပြေသွားတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားတွေ ပြောဖြစ်တယ်။

“မြန်မာပြည် ဘယ်အရပ်ကလဲ”

“ပုသိမ်နယ်ကပါ”

“ရောက်တာကြာပြီလား”

“(၂)နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ”

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါပဲ”

သူ့စကားဟာ အားမပါသလိုပဲ ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။

“ရင်းဂစ် ဘယ်လောက်ရတုန်း”

“စာချုပ်ထဲမှာတော့ (၁၀၀၀)လို့ပြောတယ်။ အေးကျင့်က သူ့ရဲ့ ဝန်ဆောင်ခကို လစဉ် ခုနိမ်ပြီးတော့ ယူတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်လကို (၈၅၀) လောက်ရတယ်”

“အဲ့ဒီငွေက နည်းတာလား။ များတာလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“တစ်နေ့ကို စားသောက်နေထိုင်စရိတ် ဘယ်လောက်လောက် ကုန်ကျတုံး”

“တစ်နေ့ကို ထမင်းစရိတ်က (၆)ကျပ်လောက်ပဲ ကုန်တယ်။ နေထိုင်စရာကို သူတို့က စီစဉ်ပေးတယ်။ ဆိုင်အသွားအပြန်ကိုလည်း သူတို့က စီစဉ်ပေးတယ်”

“(၆)ကျပ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“(၆) ရင်းဂစ်ကို ပြောတာပါ”

“ဒါဆိုရင် တစ်လကို ပိုက်ဆံတော်တော် ပိုမှာပေါ့နော်”

“တစ်လကို ရင်းဂစ် (၆၀၀) လောက်တော့ ပိုပါတယ်”

“မြန်မာငွေ ဘယ်လောက်လောက်နဲ့ ညီတုံး”

“ပျမ်းမျှ (၃၅၀)ကျပ်နဲ့ မြှောက်ကြည့်လေ”

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရန်.

“ဒါဆိုရင် ဒီမှာ ပျော်မှာပေါ့နော်။ ဝိုက်ဆံဝင်နေတာကိုး”

“အမှန်အတိုင်းပြောရင်တော့ မပျော်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ။ ဒီလောက် အဆင်ပြေနေတာ”

“မတူဘူးလေ။ ဟိုမှာက အဖေ၊ အမေရှိတယ်။ မောင်နှမတွေရှိတယ်။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း ရှိတယ်လေ။ ဒီမှာက ငွေကလွဲပြီး ကျန်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ အစတုန်းက ငွေအတွက် အလုပ်လာလုပ်တာ။ ငွေကို အရေးအကြီးဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ။ ငွေထက်အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေရှိမှန်း အခုမှ တွေးမိတယ်။ မြန်မာပြည်ကို လွမ်းတယ်”

“ဘာကူညီရမလဲ ပြောလေ”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကို လာပြီးအလုပ်လုပ်မယ့်သူတွေအတွက် စကားလက်ဆောင်တော့ ပေးချင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ရေခြားမြေခြားမှာ အလုပ်လာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘဝအတွက် စိတ်လုံခြုံမှုတွေ၊ စာရိတ္တလုံခြုံမှုတွေ၊ ကျန်းမာရေး လုံခြုံမှုတွေ၊ ဘာသာတရားလုံခြုံမှုတွေ မရှိဘူး။ လိုရင်းပြောရရင် ငွေကလွဲပြီး ကျန်တာဘာမှ မရှိဘူး။ အချိန်မရွေး ပျက်စီးနိုင်တယ်။ ကိုယ် တန်ဖိုးထားဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘာသာတရား ပျောက်ပျက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီမှာက ဘုန်းကြီးကျောင်း မရှိဘူး။ ဗုဒ္ဓဘုရား မရှိဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ကိုယ့်သားစုနဲ့ စုပေါင်းပြီး ညီညီညွတ်ညွတ် ကြိုးစားရင် ပိုကောင်းပါတယ်”

သူဟာ စကားပြောရင်း မျက်ရည်တွေ လည်နေတယ်။

သူက ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီရောက်မှ စာရိတ္တပျက်တဲ့သူတွေလည်း အများကြီးပဲ။ ဘဝပျက်တဲ့သူတွေလည်း အများကြီးပဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ မိဘဘိုးဘွား ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဘာသာတရားထက် ငွေကို မက်မောမှုပဲ။ ဒါကြောင့် စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာတဲ့သူတွေ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ထွက်ပြီး အလုပ်မလုပ်သင့်ဘူး”

သူ့စကားဟာ မှတ်သားစရာကောင်းပါတယ်။

“အိမ်မှာဆို သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ဝိုက်ဆံ မရှိဘဲ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထူးခြားဆုံး စိတ်ဓာတ်ပဲ။

ပိုက်ဆံရှိမှ ပျော်တတ်တာ မဆန်းပါဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ဖြစ်သလို ရှမ်းကန်စားသောက်ရတာက ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ ခံစားတတ်လာတယ်။ အိမ်က မိသားစုတွေကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ငွေဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

ပထမ ကျွန်တော်တို့က ငွေနောက်ကို လိုက်တယ်။ ငွေတွေရတယ်။ ပျော်တယ်။ ငွေနဲ့ ဝယ်ချင်ရာဝယ်တယ်။ အရာရာကို ငွေနဲ့ ဝန်တီးတယ်။ ငွေဟာ လူထက်အရေးကြီးသလို ဖြစ်လာတယ်။ ငွေဟာ မေတ္တာတရားထက် ပိုအရေးကြီးသလို ဖြစ်လာတယ်။ ငွေဟာ အရာရာကို ဝယ်လိုရတယ်ဆိုတာ အမှာအာခြင်း မှန်ပါတယ်။

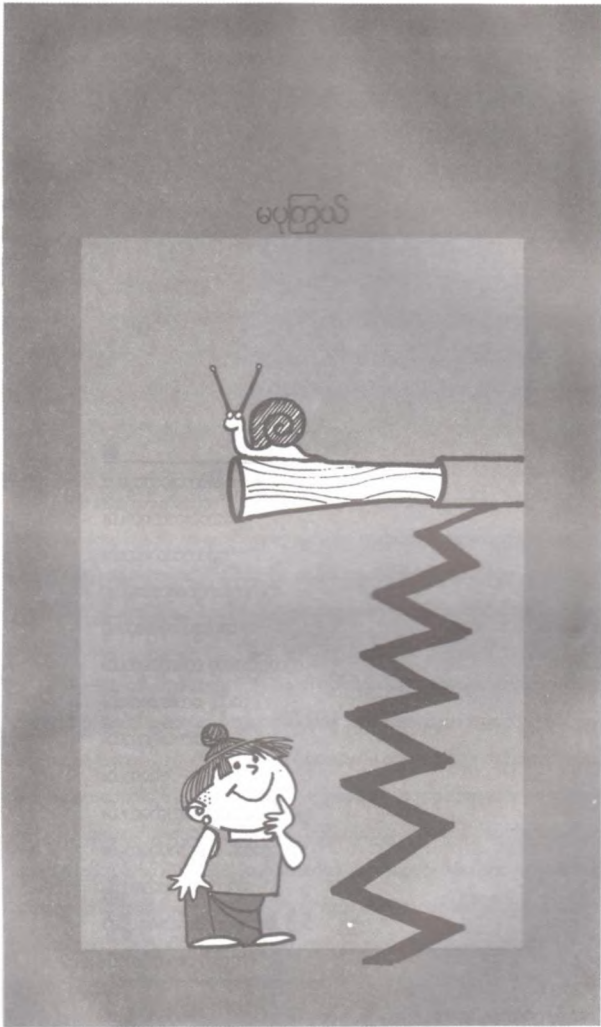
အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ငွေရွာရင်းနဲ့ ငွေက လူကို ဝယ်သွားတာ သတိမပြုမိခြင်းပါပဲ။

လူကို ငွေက ဝယ်သွားရင် ဘဝရှုံးပြီ။

စာရိတ္တကို ငွေက ဝယ်သွားရင် သိက္ခာရှုံးပြီ။

ဘာသာတရားကို ငွေက ဝယ်သွားရင် လူဖြစ်ရှုံးပြီနော်။

ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့သူဟာ
စုဆောင်းတတ်ရတယ်။
ချွေတာတတ်ရတယ်။
ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ပညာရပ်နဲ့
ဆက်သွယ်တဲ့အလုပ်ကို
တီထွင်ပြီးတော့ လုပ်ကိုင်ရတယ်။
အချိန် လေးစားရတယ်။
စည်းကမ်းရှိရတယ်။
ဇွဲရှိရတယ်။
ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တတ်ရတယ်။
အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုရှိရတယ်။
အဲ့ဒီလို စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့
ဒီလို စီးပွားရေး အခြေအနေမျိုးကို
ငါတို့ ရောက်ခဲ့တာပဲ။

မပုကြွယ်

စင်ကာပူမှာတော့ ဆိုင်ကယ်စီးတာ သိပ်မတွေ့ရဘူး။ KL မှာတော့ ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့သူတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ချောက်သွားတဲ့အချိန်က ညနေ (၅)နာရီလောက်နီးပြီးဆိုတော့ လမ်းမကွယ်ကြီးတွေအပေါ်မှာ ကားတွေက ဖြတ်သိပ်ကူပ်နေတယ်။ ညနေစာ စားရမယ့်နေရာကို တော်တော်ကြီးခိုချုပ်မှ ချောက် သွားကြတယ်။

KL မှာ ကျွန်တော်တို့ကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ပြီး ဝန်ဆောင်ပေးတဲ့ ခရီးသွား ဧည့်လမ်းညွှန်ဟာ မစ္စတာနယ်လ်ဆင်ဆိုတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ မလေးရှားနိုင်ငံဖွား တရုတ်အမျိုးသား ဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်တယ်။ ရုရှားစကားလည်း တတ်တယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ညနေစာစားရင်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ မစ္စတာနယ်လ်ဆင်က ဧည့်လမ်းညွှန်ပညာရပ်နဲ့ ဒီပလိုမာလက်မှတ် ရထားသူလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီပလိုမာလက်မှတ်ဟာ ဘွဲ့လက်မှတ် လောက် တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ ထင်ပြီး သူကို စိတ်ထဲက အထင်မကြီးမိဘူး။ ဒါကြောင့် ဧည့်လမ်းညွှန်ပညာရပ်ရဲ့အကြောင်းကို မေးဖြစ်တယ်။ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

နယ်လ်ဆင်က ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်က ဧည့်လမ်းညွှန်ပညာရပ်နဲ့ လက်မှတ် ရယူထားသူဖြစ်တယ်။

ဒီပညာရပ်က ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်”

“အဲ့ဒီပညာရပ်ထဲမှာ ဘယ်ဘာသာရပ်တွေပါတုန်း?”

“နိုင်ငံခြားဘာသာစကား (၂)ခု မသင်မနေရ သင်ယူရတယ်။ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောနဲ့ ရှေးစကားပြောကို သင်ယူတယ်။ တချို့က ပြင်သစ်စကားပြော၊ ဂျပန်စကားပြော၊ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ဘာသာစကား (၂)ခုကို သင်ယူကြရတယ်။ ကျွန်တော်က တရုတ်အမျိုးသားဆိုတော့ တရုတ်စကားလည်း ပြောတတ်တယ်။ မလေးစကားလည်း တတ်တယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းဖြန့်သွားတယ်။ သူက ဆက်ပြောတယ်။

“အာရှနိုင်ငံတွေရဲ့ ပထဝီဝင်တွေနဲ့ သမိုင်းဘာသာရပ်တွေကို အသေးစိတ် သင်ရတယ်။ အဲဒီအပြင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးတွေထဲက နိုင်ငံကြီး (၂)ခုရဲ့ ထူးခြားတဲ့ သမိုင်းတွေ၊ ပြင်ရပ်တွေ၊ ဦးဖူးရေးတွေ၊ ပထဝီဝင်တွေကို လေ့လာကြရတယ်။ သင်ယူကြရတယ်။ သင်တဲ့အခါမှာလည်း အင်္ဂလိပ်လိုသင်တယ်။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ် စကားပြောဟာ ကျွန်တော်တို့ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေအတွက် အခက်အခဲမရှိတော့ဘူးပေါ့”

သူပြောတာကို နားထောင်ပြီး သူတို့ရဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်ပညာရပ်ကို လေးစား မိတယ်။

“အခု ခင်ဗျားက မြန်မာဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရင် ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံအကြောင်း၊ သမိုင်းအကြောင်း၊ ပထဝီဝင်အကြောင်း ကျွန်တော်က သိထားတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်စကားပြောရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

နောက်တစ်နေ့မနက် အစောကြီးထကြရတယ်။ ချောကလက်စက်ရုံတွေ၊ ပါတိတ်စက်ရုံတွေ၊ ရှေ့ပင်းစင်တာကြီးတွေ၊ ကျောက်စိမ်းနဲ့အလုပ်ရုံကြီးတွေ၊ Black stone ကျောက်မျက် အလုပ်ရုံကြီးတွေကို လေ့လာဖို့ပို့ပေးတယ်။ မြင်သမျှ တွေ့သမျှ ဟာ ဝယ်ချင်စရာတွေချည်းပါပဲ။

သူတို့ဆီမှာက ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ထုပ်ပိုးနည်း အတတ်ပညာရှိတယ်။ အလုပ်ကို လုပ်ရင် စေတနာပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်မှုရှိတယ်။ အချိန်လေးစားတယ်။ တိကျတယ်။

ဒုတိယညမှာ ကျွန်တော်တို့ Dinner ပါတီပွဲလေး လုပ်ပြီး တစ်ယောက်ကို

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့

တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ကြတယ်။ နယ်ဆင်ကို ကျွန်တော်က မေးမိတယ်။

“မင်းတို့ ဘာလို့ ဒီလိုစီးပွားရေးအခြေအနေမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်တာလဲ”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲကွ။ ဘာကြောင့် ကြီးပွားသလဲ ဆိုတာ သိဖို့ ဖြစ်ရပ်မှန်ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်”

သူက အင်္ဂလိပ်လို ပြောပါတယ်။ မြန်မာပြည်က ပါလာတဲ့ ညွှန်လမ်းညွှန်က မြန်မာလို ဘာသာပြန်ပေးတယ်။

“တစ်ခါတုန်းက သစ်တောကြီးတစ်ခုထဲမှာ “လွ” ဆွဲကြတဲ့ “လွ” သမားကြီး (၂) ယောက်ရှိကြတယ်။ တစ်နေ့ကုန် “လွ” ဆွဲကြတယ်။ သစ်တွေ ဖြတ်ကြရတယ်။ ပင်ပန်းတာပေါ့။ ဒီတော့ ညပိုင်းအလုပ်သိမ်းပြီးဆိုရင် “လွ” သမားတစ်ယောက်က ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်သက်သာဖို့ အရက်သောက်တယ်။ ရတဲ့လုပ်အားခကို သုံးပစ်တယ်။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ရတဲ့ပိုက်ဆံကိုစုတယ်။ ချွေတာတယ်။ ဖြစ်သလိုစားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ (၁၀)နှစ်ကျော်လောက် အတူတူ “လွ” ဆွဲခဲ့ကြတယ်။ နောက် (၃-၄)နှစ်လောက်ကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲသွားကြတယ်”

သူ့ပြောတဲ့ ပုံပြင်က ဘာမှလည်း မထူးဆန်းပါလားလို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ အချိန်အတော်ကြီးကြာသွားတယ်။ တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ မြို့ကိုတက်ပြီး “လွတစ်လက်” လာဝယ်တယ်။ သူဝယ်တဲ့ “လွ” ဆိုင်က အကြီးကြီးပဲ။ သူလိုချင်တဲ့... “လွ” ကိုဝယ်ပြီး ငွေချေတဲ့အချိန်မှာ ဆိုင်ရှင်နဲ့တွေ့တယ်။ “လွ” ဝယ်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒီဆိုင်ရှင်ကို မြင်ဖူးတယ်လို့ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မေးမိတယ်။ “နောင်ကြီးကို... ကျုပ်တွေဖူးသလိုပဲ။ ကျုပ်သူငယ်ချင်းနဲ့ တူလိုက်တာ။ ဖြစ်နိုင်မယ် တော့ မထင်ဘူး။ သူက ကျုပ်လိုပဲ “လွ” ဆွဲသမားဗျ။” လို့ ဆိုင်ရှင်ရှင်ကို ပြောတယ်။ ဆိုင်ရှင်ရှင်က ပြုံးပြုံးကြီး “လွ” ဝယ်သူကို ပြန်ပြီးကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စကား တစ်ခွန်း ပြောလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျားပြောတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲလေ” တဲ့။ ကျွန်တော် ပြောချင်တဲ့ ပုံပြင်က ဒါပါပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောမိတယ်။

“မင်းပုံပြင်က ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲ”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ကွ။ အဲဒီပုံပြင်ထဲက ချွေတာစုဆောင်းပြီး သူ့ငွေဖြစ်သွားတဲ့

“လွ”ဆိုင်ပိုင်ရှင်လို စိတ်တတ်မျိုးတွေ ကိန်းအောင်းနေတဲ့လူမျိုးဟာ မလေးလူမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်ကွ။ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့သူဟာ စုဆောင်းတတ်ရတယ်။ ချွေတာတတ်ရ တယ်။ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရပ်နဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့အလုပ်ကို တီထွင်ပြီးတော့ လုပ်ကိုင်ရတယ်။ အချိန် လေးစားရတယ်။ စည်းကမ်းရှိရတယ်။ ဇွဲရှိရတယ်။ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တတ်ရတယ်။ အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုရှိရတယ်။ အဲ့ဒီလို စိတ်တတ်တွေနဲ့ ဒီလို စီးပွားရေး အခြေအနေမျိုးကို ငါတို့ ရောက်ခဲ့တာပဲ”

သူ့ပုံပြင်က မထူးဆန်းပါ။

ပထမတန်း ဖတ်စာထဲမှာပါတဲ့ စကားပြေဆန်ဆန် ပုံပြင်လေးပါပဲ။ မပုကြွယ်နဲ့ ခရုငယ်ပုံပြင်လိုမျိုးပါ။ မပုကြွယ်က ခရုငယ်လေးကို အားကျရုံတင် အားကျခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ခရုငယ်လေးလိုလည်း ကြိုးစားခဲ့တာ။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်တော်တို့က...

© 2008

●
၂၁-ရာစုမှာ...

ကျွန်တော်ဟာ...

အပြေးသန်ပြီး အပျင်းကြီးတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး ဇွဲမရှိတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး စေတနာနည်းတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး အထွဋ်အမြတ် မရှိတစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး တစ်ဏှစ်လုံး မရှိတစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး အပြောကြီးတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး...

●

မြွေ ကို ယုန် ခဲ့. လိပ် က လေး စား တယ်။

မြွေပုံပြင်

နောက်ဆုံးတစ်ရက်မှာ စင်ကာပူကို ပြန်ရောက်တယ်။ စင်ကာပူမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ စနေနေ့၊ ညနေပိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ စနေနေ့ဝက်နဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် အလုပ်နားကြတယ်။ ဒါကြောင့် စနေနေ့ညပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖြစ်တယ်။ မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) လောက်ရှိပြီ။ ဒီတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ သီချင်းတွေ ဆိုဖြစ်ကြတယ်။ ဂစ်တာ တီးကြတယ်။

စကားဝိုင်းဖွဲ့ရင်းနဲ့ စင်ကာပူအကြောင်းကို ကျွန်တော်က မေးမိတယ်။ “ကိုနိုးနိုင်”ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းက စကားပြောကောင်းတယ်။ သူက စင်ကာပူအကြောင်း မပြောချင်ဘူး။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲ ပြောပြမယ်လို့ဆိုတယ်။

“ပုံပြင်ကတော့ ယုန်တစ်ကောင်ရယ်၊ လိပ်တစ်ကောင်ရယ်၊ မြွေ တစ်ကောင် ရယ် အပြေးပြိုင်ကြတဲ့ ပုံပြင်ပဲ။ ခေါင်းစဉ်ကတော့ “မြွေပုံပြင်”တဲ့”

“ငါတို့တော့ ယုန်နဲ့လိပ် ပုံပြင်ပဲ ကြားဖူးတယ်။ ဘယ်ကနေပြီး မြွေက ပါလာရတာတုန်းကွ”

“စိတ်မဝင်စားရင် မပြောတော့ဘူးဟေ့။ ယုန်နဲ့လိပ်ပုံပြင်ဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်။ ဒီပုံပြင်က အဲဒီပုံပြင်ထက် ကောင်းတယ်”

“က... ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းပုံပြင်”

“ဒီလိုက တစ်နေ့မှာပေါ့ကွာ ယုန်တစ်ကောင်နဲ့ လိပ်တစ်ကောင် အလောင်း အစားလုပ်ပြီး အပြေးမြိုင်ပွဲ ကျင်းပကြမယ်တဲ့။ အဲ့ဒီတော့ လိပ်ကပြောတယ်။ မင်းကို ငါနဲ့မှာပေါ့။ မင်းက အပြေးမြိုင်တာကိုး။ အဲ့ဒီအခါ ယုန်က ပြန်ပြောတယ်။ ပုံပြင်တွေ ထဲမှာ ရာဇဝင်တွေထဲမှာ ငါတို့ယုန်တွေကို မင်းတို့ လိပ်တွေက နိုင်ခဲ့တယ်လေကွာ။ မင်းနိုင်မှာပါ မပူပါနဲ့လို့ဆိုတယ်။ အဲ့ဒီအခါ လိပ်က ပြန်ပြောတယ်။ ပုံပြင်ထဲမှာသာ နိုင်တာကွ။ အပြင်မှာ နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ငါမမြိုင်ချင်ဘူး”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတယ်။

“မင်းပုံပြင်ကြီးကလည်း ငါတို့ သိပြီးသားပါကွာ”

“ဆက်ပြီး နားထောင်ဦး။ ယုန်က ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလိုလုပ်ကွာ။ မင်းက နှေးတဲ့အကောင်ဆိုတော့ မင်းရော ငါရော ပန်းတိုင်ကိုရောက်ရင် “သရေ”ကျတယ် လို့ သဘောထားမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ။ ဒါပေမယ့် ငါက မင်းထက်အရင် ရောက်မှာ ဆိုတော့ ပုံပြင်ထဲကလို လမ်းမှာ အိပ်မိမှာ သေချာတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါတို့ (၂) ကောင် မြိုင်တဲ့ပွဲမှာ မြွေတစ်ကောင်ကို ကြီးကြပ်ခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

သူ့ပုံပြင်က စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းလာပြီ။

“ဒီလိုနဲ့ သူတို့မြိုင်ပွဲထဲမှာ မြွေတစ်ကောင် ပါလာတော့တယ်။ မြွေက ပြောတယ်။ အိပ်တဲ့အကောင်ကို ငါ... မြို့ချမှာနော်။ နှေးတာ။ မြန်တာ အရေးမကြီးဘူး။ ဒီတော့ ပုံပြင်ထဲက ယုန်လို လမ်းမှာအိပ်နေတာတွေရင် ငါ့အတွက် အစာတစ်ကောင် ရတာပဲ။ သဘောတူလား။ သဘောတူရင် ငါ ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပေးမယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းတို့နဲ့အတူ လိုက်ပြေးမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးတဲ့ပုံပြင်နဲ့တော့ မတူတော့ဘူး။

ကိုစိုးနိုင်က ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ပြိုင်ပွဲ စ၊ပါလေရော။ လိပ်ကလေးက မြည်းမြည်းနှေးနှေး ပြေးတယ်။ ယုန်က လျင်လျင်မြန်မြန်ပြေးတယ်။ မြွေက ကြီးကြပ်ရင်းနဲ့ သူတို့နဲ့အတူ လိုက်ပြေး တယ်။ ပြိုင်ပွဲလေးဟာ အသက်ဝင်လာတော့တယ်။ ယုန်ကလည်း မအိပ်ရဲဘူး။ အပျင်းမကြီးရဲဘူး။ အိပ်လိုက်ရင် မြွေက မြို့ဖို့အဆင့်သင့်ပဲ။ လိပ်ကလည်း ပန်းတိုင်အထိ အရောက်သွားဖို့ ခွဲခိုရှိ ကြိုးစားတယ်။ သူတို့ရဲ့မြိုင်ပွဲမှာ အကောင် (၃)ကောင်စလုံး

မှတ်တမ်းကောင်စီအတွေးရနဲ့

ကိုယ့်အားနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ဟန်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ခွဲနဲ့ ကိုယ် ပန်းတိုင်ဆီရောက်ဖို့ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ပြေးနေကြတော့တယ်”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတယ်။

“ဒါဆိုရင် ယုန်က ဖျင်းလို့မရဘူးပေါ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့ မြွေက ရှိနေတာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ ပန်းတိုင်ဆီကို ယုန်က အရင်ရောက်သွားတယ်။ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကို လိပ်တစ်ကောင်တော့ ရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့ ယုန်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် မြွေက နောက်ကလိုက်ပြီး ကြီးကြပ်နေတော့ ပန်းတိုင်ဆီကို အမြန် ရောက်လာတော့တာပေါ့။ ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပဲကွ”

“မင်းပုံပြင်ကလဲကွာ”

“ဒီပုံပြင်ဟာ မောင်ဘုန်းမေးတဲ့ စင်ကာပူအကြောင်းပဲကွ။ လိုရင်းတိုရင်း ဖြစ်အောင် ငါ ပုံပြင်လုပ်ပြီး ပြောပြလိုက်တာ”

သူ့ပုံပြင်ကို ကျွန်တော် အတွေးနယ်ချဲ့မိတယ်။

အပြေးသန်တဲ့ ယုန်ဟာ လိပ်ကိုနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ တစ်ထပ်ချစ်တိန်နဲ့ လမ်းမှာ အိပ်လိုက်တယ်။ လိပ်က နိုင်သွားတယ်။ ဒီတော့ လမ်းမှာ မအိပ်အောင် မြွေတစ်ကောင် ကို ထည့်ပေးထားတယ်။

စင်ကာပူမှာ ယုန်လို လူတွေရှိနိုင်တယ်။ အတတ်ပညာရှိမယ်။ ကျွမ်းကျင် မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က လူဖျင်းတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ စည်းကမ်းမဲ့သူတွေ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ လိပ်လိုလူတွေလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ အတတ်ပညာနည်းပေမဲ့ ဇွဲရှိမယ်။ သူတို့ အားလုံးကို စည်းကမ်းဆိုတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ကလိုက်ပြီး ကြီးကြပ်ပေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ပန်းတိုင်ရောက်ကြခြင်းဖြစ်တယ်။

မြွေကို ယုန်နဲ့ လိပ်က လေးစားတယ်။

ယုန်နဲ့လိပ်ပုံပြင်ထဲမှာ ယုန်တစ်ကောင်ဟာ လိပ်တစ်ကောင်ကို သိက္ခာမဲ့စွာ အရှုံးပေးခဲ့ရတယ်။ အဲ့ဒီယုန်တစ်ကောင်ကြောင့် ယုန်နဲ့လိပ်ပုံပြင်ပြောတိုင်း ယုန်တွေ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်။

အခုတော့ မြွေတစ်ကောင် ပါဝင်လာမှုကြောင့် ယုန်ဟာ သူ့သိက္ခာကို
ပြန်ဆယ်နိုင်သလို လိပ်ဟာလည်း အရင်ကထက် ပိုပြီး ပြေးလာနိုင်တယ်။
စင်ကာပူမှာ စည်းကမ်းဆိုတာ အဲ့ဒီပုံပြင်ထဲက မြွေတစ်ကောင်ပါပဲ။

၂၁-ရာစုမှာ...

ကျွန်တော်ဟာ...

အပြေးသန်ပြီး အပျင်းကြီးတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး ဇွဲမရှိတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး စေတနာနည်းတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး အတ္တကြီးတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး စာသိက္ခာမဲ့တဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး အပြောကြီးတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်

အပြေးသန်ပြီး...

ရေထဲမှာ အကြွက်တို့ မပျော်ကြပါ

တို့ဆီမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ အနုပညာရှင်တွေ နိုင်ငံရင်းခြားတစ်ကြတော့
အလုပ်လမ်းတွေ ပြစ်ကုန်ကြတယ်။ တချို့လည်း ပိုက်ဆံလို့ အောင်ဆုရသည်
လုပ်ရတယ်။ တချို့လည်း တတ်ဆီထည့်တဲ့နေရာမှာ ပါးစိပ်ကြရတယ်။
တချို့လည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ စာရင်းကိုင် ဝင်လုပ်ရတယ်။ ဘာပဲတော့
'ငှက်'ဟာ 'ငှက်လောက'မှာပဲနေတဲ့ ရေထဲကိုဆင်းပြီး ကူးသင် ဖြစ်သောပေါ့။

ရေထဲမှာ အကြာကြီး မပျော်ကြပါ

စင်ကာပူမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့တော့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဖြစ်ပါ။ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ (၁၅)နှစ်၊ အနှစ် (၂၀)လောက် ကွဲကွာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ စကားတွေက ပြောလို့မကုန်ပါ။

“ကြည့်လေး” ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက အဆောက်အဦတွေအတွက် ဖောင်ဒေးရှင်းလုပ်ရတဲ့အပိုင်းမှာ တာဝန်ယူရတဲ့ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော်က ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးတယ်။ သူ့ကို မေးမိတယ်။

“နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကျွန်တော်လာပြီး အလုပ်လုပ်သင့်သလား”

“ကိုကြည့်လေး”က ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပါးစပ်က ညည်းလိုက်တယ်။

“ပျော်ရမှာမနေ တော်ရာမှာနေရမယ်တဲ့ ဆိုရိုးစကားတွေ ငိုခဲ့တာကြောင့် မြို့ကြီးကိုပင် ရောက်ခဲ့ပေမယ့်..... တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မမေ့နိုင်ပါ အစဉ်”

“ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေဦးလေ ကိုကြည့်လေးရဲ့”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဲဒီမေးခွန်းကို မေးနေတာကြာပြီ။ အဲဒီမေးခွန်းကိုမေးမိတိုင်း ငါ ဒီသီချင်းကို ဆိုဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးလဲလို့ ခံစားဒိတယ်။ သူက ဆက်ပြော တယ်။

“နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ဆိုတာ အရင်မမေးနဲ့ဦး။ နေရာတစ်ခုဆိုတာ ကိုယ်က တန်ဖိုးထားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဟုတ်မဟုတ် အရင် စဉ်းစားသင့်တယ်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတချို့ အိမ်ထောင်ကျကြတယ်။ ဘာသာ မတူဘူး။ လူမျိုး မတူဘူး။ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့တန်ဖိုးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးသလို ဖြစ်နေကြ တယ်။ တချို့ကျတော့ သားသမီးတွေခေါ်လာတယ်။ သားသမီးတွေက အင်္ဂလိပ်လို သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်လာတယ်။ အစကတော့ အဲဒါကို သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ မြန်မာသီချင်း မဆိုတတ်ဘူး။ မြန်မာကဗျာ မဖတ်တတ်ဘူး။ မြန်မာစာ မတတ်ဘူး။ မြန်မာစကားကို မပြောတတ်တော့ဘူး။ စကားပြောရင်လည်း ယဉ်ကျေးတဲ့ အသုံးအနှုန်း မသုံးတတ်ပြန်ဘူး။ ဆိုလိုတာက ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့ ကိုယ့်စံ သတ်မှတ်ချက်ကို ကိုယ်က လိုက်နာနိုင်တယ်။ ကိုယ့်သားသမီးက မလိုက်နာ နိုင်ပြန်ဘူး”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ကုပ်မိတယ်။ ကျွန်တော်မေးတာကို သူ့က တိတိကျကျ ပြန်မဖြေသေးပါ။

“မင်းကို ငါ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်။ မင်းကြားဖူးလောက်မှာပါ”

ပုံပြင်ဆိုလို့ ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

“တစ်ခါတုန်းက ဥ (၅)လုံးရှိတယ်။ အဲ့ဒီ ဥ(၅)လုံးမှာ (၄)လုံးက ဘဲဥ တွေဖြစ်တယ်။ ကျန် (၁)လုံးကတော့ ငှက်ဥ ဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီဥ (၅)လုံးကို ဘဲမကြီးက နေ့တိုင်းလာပြီးဝပ်တယ်။ အချိန်ကာလတစ်ခုရောက်တဲ့အခါမှာ အဲ့ဒီဥ (၅)လုံးက အကောင်ပေါက်လာတယ်။ အကောင်ပေါက်ကာစမှာတော့ အကောင်ငယ် လေးတွေက တော့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ တစ်လလောက်လည်းကြာရော ဘဲ (၄)ကောင်က ရေထဲ ဆင်းကူးတယ်။ ကျန်တဲ့ (၁)ကောင်က ဘဲမဟုတ်တော့ ရေထဲကို မဆင်းရဲဘူး။ ကမ်းစပ်ကနေပြီး ဒေအံ့နေရတာတယ်။ “ငှက်”ဟာ “ဘဲ”နဲ့ သဘာဝချင်းမှ မတူတာ။ “ဘဲ”က ကောင်းကင်ကို မပျံနိုင်ဘူး။ ရေထဲမှာပဲ နေချင်တယ်။ ရေထဲမှာပဲ

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့

ကူးတတ်တယ်။ “ငှက်”က ကောင်းကင်ကို ပျံနိုင်တယ်။ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ နားချင်တယ်။ “ဘဲ”စကားကို “ငှက်”က နားမလည်ဘူး။ ဒီလိုပဲ “ငှက်”စကားကိုလည်း “ဘဲ”က နားမလည်ဘူး။ အတူတူယှဉ်တွဲပြီး နေလို့ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်... နေရာတိုင်း၊ အချိန်တိုင်းမှာ နေလို့မရဘူး။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ “ဘဲ”ဟာ “ဘဲ”ပဲ။ “ငှက်”ဟာ “ငှက်”ပဲ။ “ဘဲအုပ်”ထဲမှာ “ငှက်” ဘယ်ပျော်နိုင်မလဲ။ ဒီလိုပဲ “ငှက်အုပ်”ထဲမှာလည်း “ဘဲ” ဘယ်ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ။ “ဘဲ”တစ်ကောင်နဲ့ “ငှက်”တစ်ကောင်ရဲ့ လောကအပေါ်မြင်တဲ့ အမြင်တွေ မတူဘူး။ “ဘဲ”တစ်ကောင်ရဲ့ အမြင်ကို “ငှက်”က အထင်သေးလို့မရဘူး။ ဒီလိုပဲ “ငှက်”တစ်ကောင်ရဲ့ အမြင်ကိုလည်း “ဘဲ”က အထင်မကြီးသင့်ဘူး။ သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ့ ကိုယ့်တန်ဖိုးနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် နားလည်သလိုလို ရှိလာတယ်။

“အတောင်ပံပါလို့ “ဘဲ”ဟာ “ငှက်”လို့ မပျံနိုင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်သေးမိတဲ့ “ဘဲ”မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒီလိုပဲ “ဘဲ”တွေလို “ငှက်”တွေဟာ ရေမကူးတတ်ဘူးဆိုပြီး “ငှက်”တစ်ကောင်ဟာလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားမငယ်သင့်ဘူး။ “ဘဲ”တစ်ကောင်ဟာ ကောင်းကင်ကြီးအကြောင်းကို မသိပေမယ့် ရေအကြောင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒီလိုပဲ “ငှက်”တစ်ကောင်ဟာလည်း ရေအကြောင်း မသိပေမယ့် ကောင်းကင်ပြာကြီးအကြောင်းကိုတော့ သူသိမှာပဲ။ သူ့အမြင်နဲ့သူ့ ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ကိုယ်ပဲလေ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောမိတယ်။

“ဒါဆိုရင်... ကိုကြည့်လေးက “ဘဲ”လား၊ “ငှက်”လား”

“အဲ့ဒီနှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင်ဟာ ငါပဲ။ ဒါပေမယ့်... ငါက ငါ့ရဲ့ လောကအမြင်ကို တန်ဖိုးထားတယ်။ တို့ဆီမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ အနုပညာရှင်တွေ နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်ကြတော့ အလုပ်သမားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ တချို့လည်း ပိုက်ဆံရရှိ အရောင်းဈေးသည် လုပ်ရတယ်။ တချို့လည်း ဓာတ်ဆီထည့်တဲ့နေရာမှာ ပန်ကိုင်ကြရတယ်။ တချို့လည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ စာရင်းကိုင် ဝင်လုပ်ရတယ်။ တကယ်တော့ “ငှက်”ဟာ “ငှက်လောက”မှာမနေဘဲ ရေထဲကိုဆင်းပြီး ကူးသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ရေထဲမှာ “ငှက်”ဟာ အကြာကြီးမနေနိုင်ပါဘူး။ အချိန်တန်တော့လည်း “ငှက်”ဟာ “ငှက်”ပါပဲကွာ။ “ငှက်”ဟာ ကောင်းကင်မှာပဲ ပျော်တယ်”

“ကိုကြည်လေး”ဟာ သူ့စကားကို ရင်လိုက်တယ်။ ငြိတော့ သူက ကျွန်တော်ကို မေးခွန်းတစ်ခွန်း မေးတယ်။

“မင်းဟာ “ငှက်”တစ်ကောင်ဖြစ်ရင် ရေထဲကို ဘာလို့လာရမှာလဲ။ ဒီလိုပဲ မင်းဟာ “ဘဲ”တစ်ကောင်ဖြစ်ရင်လည်း... သစ်ကိုင်းပေါ် ဘာလို့ နားချင်ရမှာလဲ။ “ငှက်”ဆိုရင် “ငှက်”တွေရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နေထိုင်ခြင်းဟာ စိတ်လုံခြုံမှု ရှိမယ်။ “ငှက်”အလုပ်ကို “ငှက်”လုပ်နိုင်မယ်။ ဒီလိုပဲ “ဘဲ”ဆိုရင်လည်း “ဘဲ”တွေ ရှိတဲ့နေရာမှာပဲ နေထိုင်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် မှန်မှန်ကန်ကန် တည်ဆောက် နေခြင်းဖြစ်တယ်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတယ်။

“တစ်နေ့ တစ်ရက်မှ... မမေ့နိုင်ပါအစဉ်”ဆိုတဲ့ သူ့သီချင်းစာသားလေးကို ကျွန်တော် နားလည်လာမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ...

ကောင်းကင်ကို ချစ်တဲ့ “ငှက်”တွေ ဖြစ်တယ်။

လေဟုန်စီးနိုင်တဲ့ “ငှက်”တွေ ဖြစ်တယ်။

အဝေးကြီးကိုဖြတ်ကျော် ပျံသန်းနိုင်တဲ့ “ငှက်”တွေဖြစ်တယ်။

ရေထဲမှာ အကြာကြီး မပျော်ကြပါ။

စိတ်မောလိုက်တာ

ငါတို့က အလွယ်တော့
အလွယ်ဝယ်လိုက်ကြတယ်၊ ဒီလိုနဲ့
အကြွေးသံသရာ လည်တော့တာပဲ။
ကုန်ပစ္စည်းတွေ ထိန်းချုပ်ပြီး ထုတ်လုပ်တဲ့အကောင်
အစကတည်းက ပျိုခဲကြတော့။ ဒီတော့
ထုတ်လုပ်သူ၊ ပစ္စည်းတွေကို အကြွေးဝယ်ကတ်နဲ့
ဝယ်ယူကြရင်နဲ့ သံသရာတွေ
လည်ကုန်ကြတော့တာပါပဲ။

ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့အထဲမှာ
အကြွေးဟာလည်း တစ်ခုအပါအဝင်

စိတ်မောလိုက်တာ

တက္ကစီကို ငှားစီးခဲ့တယ်။ သူတို့ဆီမှာ တက္ကစီရပ်နားဖို့ မှတ်တိုင်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ မှတ်တိုင်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်တယ်။ တက္ကစီတစ်စီး ထိုးပိုက် လာတယ်။ နောက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော် တက်ထိုင်လိုက်တယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကို where လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းသွားချင်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကို လိုက်ပို့တယ်။

“မင်္ဂလာပါ”လို့ ကျွန်တော်က မြန်မာလို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

သူက အင်္ဂလိပ်လို “ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ”လို့ ပြန်ဖြေရင်း သူနဲ့ ကျွန်တော်စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတော့တယ်။

“အစ်ကိုကြီး အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီတုန်း”

“၆၂-နှစ်-ပါ။ ဘာလဲ မင်းက အသက်ကြီးတဲ့သူမောင်းတဲ့ ကားပို့လို့ စိတ်မချရဘူးထင်လို့ မေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကားမောင်းတဲ့သူတွေ အများစုက အသက်အရွယ် ကြီးရင့် နေတာကို သတိပြုမိလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါ ကားမောင်းတာ (၃)နှစ်ရှိပြီ။ အစတုန်းကတော့

ကျောက်စိမ်းအချောထည်လုပ်တဲ့ အလုပ်ရုံမှာ ကျောက်စိမ်းသွေးတယ်။ အသက်ကြီးတော့ အလုပ်က နားလိုက်ရတယ်”

“အလုပ်ကနားတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ ကက္ကစီ မောင်းနေတာတုန်း”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ။ အခု ငါဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းက အရစ်ကျစနစ်နဲ့ ငွေချေရတယ်။ ငါဝင်ငွေနဲ့က ငွေအကျေ မချေနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့သားသမီးတွေက ဆက်ပြီး ဒီငွေကို သွင်းရတယ်။ ဒီတော့ ငါတို့တစ်အိမ်လုံး အလုပ်လုပ်ကြရတယ်”
ကျွန်တော် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်။

“ခင်ဗျားမှာ သားသမီး ဘယ်နှယောက် ရှိတုန်း။ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်”

“ငါ့မှာ သားသမီး (၂)ယောက်ရှိတယ်။ (၂)ယောက်လုံး ဒီနိုင်ငံမှာ မရှိကြဘူး။ တစ်ယောက်က “ဩစတြေးလား” မှာ ကျောင်းသွားတက်တယ်။ တစ်ယောက်က “အမေရိက” မှာ အလုပ်သွားလုပ်တယ်။ အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းရယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဇဉ်းစားနေမိတယ်။ ဝေးကြီးကြီး တိုက်ခန်းကိုဝယ်ပြီး အကြွေးဆပ်နေရတယ်။ သားသမီးတွေနဲ့ နေဖို့ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခုတော့ ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ အထီးကျန်ဆန်နေတဲ့ သူ့အဖြစ်ကို တွေးမိတယ်။

“သားသမီးတွေမရှိတော့ ပျင်းနေမှာပေါ့နော်”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ မနက်အိပ်ရာကထရင် ငါ တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ညအိပ်ရာဝင်ရင်လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းရယ်။ ငါ့အမျိုးသမီးက ဆုံးသွားတာ (၅)နှစ်ရှိပြီ။ သူတို့တစ်တွေက အဝေးမှာနေကြတော့ ငါ့အိမ်ဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်ကွ”

ကျွန်တော်တွေးသလို သူလည်း တွေးမိသားပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ပြန်ပြောမိတယ်။

“ညီလေး ကြည့်ရတာ ညဉ့်သည်နဲ့တူတယ်။ ငါတို့နိုင်ငံကို လာလည်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ လူတိုင်း အလုပ်လုပ်ကြတယ်နော်”

“အေး ဒီလိုပဲ ထင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငွေရှာနေကြတာကွ”

သူ့စကားက တစ်မျိုးပဲလို့ ထင်နေမိတယ်။

“အလုပ်လုပ်တာနဲ့ ငွေရှာတာ မတူဘူးလား”

“မတူဘူးကွ။ ဒီမှာက ငွေရှိမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမယ်။ နေလို့ရမယ်။ ဒီတော့ ငွေရှိရှိ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ အလုပ်ကို လုပ်ချင်လို့ လုပ်နေကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကို လုပ်ရင်းနဲ့ အလုပ်မှာပျော်လာတယ်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေတတ်ကြ တော့ဘူး။ အလုပ်လုပ်တော့ ဝင်ငွေရှိတယ်ပေါ့။ ဝင်ငွေရှိတော့ အကြွေးဆပ်လို့ရတယ်။ အကြွေးကျေတယ်ပေါ့”

“အကြွေးက ဘာကြောင့် တင်ရတာတုန်း”

“ဒီမှာက တိုက်ခန်းပဲဝယ်ဝယ်။ ကားပဲဝယ်ဝယ် ဘယ်ပစ္စည်းပဲဝယ်ဝယ် အရစ်ကျ ငွေချေစနစ်နဲ့ ရောင်းပေးတယ်။ ဒီတော့ ပစ္စည်းတွေက ဝယ်ပြီးနေပြီ။ သုံးပြီးနေပြီ။ ငွေက အကျေ မချေရသေးဘူး။ ဒီတော့ အကြွေးတင်တာပေါ့ကွာ”

“အကြွေးရှိတော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်နိုင်ကြပါမလား”

“အကြွေးနဲ့ နေနေကြဖြစ်နေတော့ အကြွေးမရှိရင်ကို မနေတတ်တော့ပါ ဘူးကွ။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ငါတို့တစ်တွေက အလုပ်လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငွေရှာနေကြရတာ”

သူက ဆက်ပြီး ကျွန်တော်ကို မေးတယ်။

“မင်းတို့ဆီမှာရော ငါတို့လိုပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အကြွေးမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အကြွေးဝယ်ယူခွင့်ကတ်ပြား မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေကို ချင့်ချိန်ပြီး သုံးတတ်ကြတယ်။ လောဘ ရှိတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိနဲ့ လောဘကို ထိန်း ပေးတယ်”

“ငါတို့ဆီမှာတော့ကွာ ပစ္စည်းတွေက နေ့တိုင်းလိုလို အသစ်တွေထွက်နေ တော့ ဝယ်ချင်စရာကြီးပဲ။ အဲ့ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကလည်း အပြိုင်အဆိုင် ကြော်ငြာကြတယ်။ အရစ်ကျငွေချေစနစ်နဲ့ ဝယ်ယူခွင့်ပေးတယ်။ ဒါမှ သူတို့ပစ္စည်းကို မြန်မြန်သုံးကြမှာ။ ငါတို့က အလွယ်ရတော့ အလွယ်ဝယ်လိုက် ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အကြွေးသံသရာ လည်တော့တာပဲ။ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ထိန်းချုပ်ပြီး ထုတ်လုပ်တဲ့အကျင့် အစကတည်းက မရှိခဲ့ကြဘူး။ ဒီတော့ ထုတ်လုပ်သမျှ ပစ္စည်း

တွေကို အကြွေးဝယ်ကတ်နဲ့ ဝယ်ယူကြရင်းနဲ့ သံသရာတွေ လည်ကုန်ကြတော့တာပါပဲ”
ကျွန်တော်က အကြွေးကြောက်သူဆိုတော့ သူ့စကားကို နားထောင်ရင်းနဲ့
စိတ်ထဲမှာ မောလာမိတယ်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့အထဲမှာ အကြွေးဟာလည်း တစ်ခု အပါ
အဝင်ပါ။ ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ ကားမောင်းသူဟာ တကယ်ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မလားလို့
ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတယ်။

လမ်းကြီးကလည်း ဖြူးလို့။ ဖြောင့်လို့။
တိုက်တွေကလည်း အမြင့်ကြီး။
မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညှိလို့။
ဒါပေမယ့်...

လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အရပ်ကျမှုပြီး သုံးစွဲနေတဲ့ပစ္စည်းတွေ ငွေချေ
နိုင်ဖို့အတွက် ပြေးကြ၊ လွှားကြ၊ အလုပ်လုပ်ကြ၊ ငွေရှာကြရတယ်။
သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မောလိုက်တာ။

အိပ်မပျော်ခိုတဲ့ည

ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့အလုပ်၊

သူများခိုင်းလို့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်၊

ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး

ငွေရှာနေရတဲ့ သူတွေက လူအများပင်။

သူတို့ဟာ ငွေကြေး အများကြီး ရှိချင်ပုံပင်။

ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပင်။

ဒီပေမယ့် သူတို့ဟာ

ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို လုပ်ခွင့်မရလို့ လူဖြစ်ရကျိုးမနှင်ဘူး။

အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ည

ကိုကျော်မင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့် ထက် အသက် (၈)နှစ်လောက် ကြီးတယ်။ ရွှေရှာဖွေရေး စီမံကိန်းတစ်ခုမှာ သူက ကျွန်တော့် အထက်က အရာရှိဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူက သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာ ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဂစ်တာတီးတတ်တယ်။ သူက ဘီအီးအရက်ကို ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အမြည်းကောင်းကောင်း လုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးပေမယ့် သူငယ်ချင်းအဖြစ် မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်။ သံယောဇဉ် ရှိခဲ့ကြတယ်။ အခုသူက စင်ကာပူမှာ အနှစ် (၂၀)နီးပါး အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကြီးပွားနေတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာနေမှုကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းလည်းသာမိတယ်။ အားလည်း ကျမိတယ်။

သူက “စိုင်းထီးဆိုင်” သီချင်းကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သီချင်းကိုမဆို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဂစ်တာနဲ့ တီးပြတယ်။ အတူတူပိုင်းပြီး အော်ကြတယ်။ ဆိုကြတယ်။ လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေကို ပြောကြရင်း လူတွေရဲ့ အသက်မွေးမှု၊ ရှင်သန်မှုအကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။

“ကိုကျော်... ကိုကျော်ကို အားကျတယ်ဗျာ”

“မင်းက အဝေးက ကြည့်လို့ပါ”

“ဘာပဲပြောပြော အားကျတယ်ဗျာ”

“မင်းက ငါ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို မြင်အောင်မှ မကြည့်ဘဲ”

“ကိုကျော်ရဲ့ အတွင်းစိတ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“လူဆိုတာ အရွယ်နဲ့အမျှ အမြင်တွေ ပြောင်းလဲလာတယ်ကွ။ အမြင် ပြောင်းလဲတယ်ဆိုတာ ဖောက်ပြန် သွားတာမဟုတ်ဘူး။ တိုးတက်လာတာ။ ငါလည်း ဒီကို ရောက်စက ငါ့ဘဝအပေါ် မြင်တဲ့အမြင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် မြင်တဲ့အမြင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ငါ့အပေါ် မြင်တဲ့အမြင် အားလုံးဟာ သူ့အရွယ်နဲ့သူတော့ မှန်တယ် လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်းလည်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကြိုးစားတဲ့ အတွက်လည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကိုယ်မျှော်လင့်တာ၊ ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်တွေ အားလုံးကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပိုင်ဆိုင်လာနိုင်ခဲ့တယ်”

“ကိုကျော်”က စကားပြောရင်း ဟိုး... အဝေးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်။

“ဒီနေ့ မြန်မာလို ဘယ်နရက်နေ့လဲ”

“ကျွန်တော် စင်ကာပူကို ရောက်တဲ့နေ့က သီတင်းကျွတ်လပြည့်ဖို့ (၂)ရက် အလိုဆိုတော့... ကျွန်တော် ဒီရောက်တာ (၅)ညအိပ်ရှိပြီ။ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် (၃)ရက်နေ့လေဗျာ”

“ငါ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွေ သတိရဖို့ မေ့နေတာ နှစ်ချီကြာနေခဲ့ပြီ။ ကောင်းကင်မှာ လမင်းကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ငါ မေ့နေ ခဲ့တာကြာခဲ့ပြီ။ လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာ လမင်းနဲ့ ကြယ်တာရာတွေကို ငါတို့ မကြည့်အားခဲ့ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ အဖိတ်နေ့၊ ဥပုသ်နေ့ဆိုတာတွေ မရှိခဲ့တာ... ကြာခဲ့ပြီ သူငယ်ချင်း။ ဟိုတုန်းကတော့ ပိုက်ဆံတွေ၊ ငွေတွေ ရေတွက်နေရတာကို ငါပျော်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ဘဝလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခဲ့တယ်။ အခု ငါလိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ အိပ်မက်တွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြန်တော့ ငါ တကယ်မပျော်ဘူး”

“ကိုကျော်”က ကျွန်တော့်ကို ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ကြီး ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းသံ နဲ့ စကားတွေ ပြောနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ယူ လာခဲ့တဲ့ “ရွှေတုတ်” လက်ဖက်သုပ် မန်းကန်ကို သူက ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်သုပ်တစ်စွန်း

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရန်.

မောက်မောက်ကို စားလိုက်တယ်။ ကြက်သွန်ဖြူကို ကိုက်လိုက်တယ်။

“ဒီလို လက်ဖက်သုပ်မျိုးကိုစားပြီး ငါတို့ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတယ်။ အဆောင် နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီဘဝကို ငါ ကဲ့ရဲ့ခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီဘဝကို ငါ ပြန်ပြီး တင်ဆာတယ်။ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းကို ငါအရမ်းကြိုက်တယ်။ ဒီမှာက မနက် (၆)နာရီဆိုရင် အလုပ်ခွင်ထဲကို ရောက်အောင်ဝင်ကြရတယ်။ ည (၈)နာရီလောက်မှာ အိမ်ဖို့ အိမ်ပြန် ရောက်တယ်။ အိမ်ဟာ အိမ်နဲ့မတူဘူး။ မီးဖိုချောင် မရှိဘူး။ အိပ်စရာ ခုတင်တစ်လုံးနဲ့ အဝတ်ထိုးတစ်လုံးပဲရှိတယ်။ ခေါက်ဆွဲခြောက် ထုပ်စားပြီး ငွေစုတယ်။ တွေးကြည့်ရင် တော်တော် အဓိပ္ပာယ်မဲ့တယ်ကွာ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိပါ။ သူ့ခံစားချက်ကို ပြောပါ စေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

“ဒီကို ရောက်စက ငါ့အသက်က (၃၇)၊ အခု ငါ့အသက် (၅၇)၊ အနှစ် (၂၀)လောက်ကြာမှ ငါ့အတွေးတွေ ပြောင်းလဲခဲ့ရတယ်”

သူ့ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။ သူ ဘာကို ဆိုလိုချင် နေမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် အတွေ့အကြုံများတယ်။ သူ့ပြောတဲ့စကားဟာ သူ့ဘဝကလာတဲ့ ခံစားချက်ပါ။ သူ့စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဆုံးမစကားဖြစ်နိုင်တယ်။

“မောင်ဘုန်း မင်းကို ငါမေးမယ်။ လူတစ်ယောက် ဘဝမှာ ဘယ်လို ရှင်သန်နေထိုင်သင့်သလဲ”

ကျွန်တော် မဖြေတတ်ပါ။ ချက်ချင်းလည်း မဖြေရဲပါ။ သူ့အဖြေကိုသာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေမိတယ်။

“လမင်းကြီးကို မကြည့်အားလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ငါ့ကို မင်း အားမကျပါနဲ့ကွာ။ အပိတ်နေမှန်းမသိ၊ ဥပုသ်နေမှန်းမသိ၊ လပြည့်-လကွယ် နေမှန်း မသိတဲ့ ငါ့အဖြစ်ကို မင်း အားမကျသင့်ဘူး။ ဒီလိုပဲ လက်ဖက်ရည် ချိုပေါ့ကျ တစ်ခွက်၊ လက်ဖက်တစ်ခွက်နဲ့ ထမင်းသုပ်တစ်ပွဲ မရှိနိုင်တဲ့ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို မင်း အထင်မကြီးသင့်ဘူး။ ဒီမှာ ဘီအီး အရက်မရှိဘူး။ ဒီမှာ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော် မရှိဘူး။ ဒီမှာ အဖေမရှိဘူး။ အမေမရှိဘူး။ ချစ်သူ မရှိဘူး။ သားသမီး မရှိဘူး။ မိတ်ဆွေ မရှိဘူး။ ငွေရှာသူတွေပဲ ရှိတယ်။ သေချာတွေးကြည့်မှ သိနိုင်တယ်”

သူက စကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်
လိုက်တယ်။

“မင်း ရောက်တုန်း မင်းနဲ့ စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောလိုက်ရတာ ငါ
အရမ်းဝမ်းသာတယ်”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မျက်ရည်လည်လာတယ်။

“လိုရင်းပြောရအောင်ကွာ။ လူဆိုတာ အစာအိမ် ရှိတယ်။ အဲဒီအစာအိမ်ထဲ
အစားအစာရောက်ဖို့ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ ငွေရှာကြရတယ်။ ငွေရှာနည်း (၂)မျိုး
ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ကိုကျော်ရယ်”

“ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့အလုပ်၊ သူများခိုင်းလို့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်မလုပ်ချင်
တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ငွေရှာနေရတဲ့ သူတွေက လူအများစုပါ။ သူတို့ဟာ ငွေကြေး
အများကြီး ရှိချင်ရှိမယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့်
သူတို့ဟာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို လုပ်ခွင့်မရလို့ လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်ဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ
ငါလည်းပါတယ်။ ကိုယ့်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်၊ အများအတွက်
အကျိုးရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင်းနဲ့ ဘဝကို အသက်ရှင်အောင် ရပ်တည်နေရတဲ့သူတွေက
တော့ လူနည်းစုပါ။ သူတို့ဟာ ဝင်ငွေနည်းကြပေမယ့် ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို လုပ်ခွင့်ရလို့
လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တယ်။ အခု ငါက သူတို့ကို အားကျနေမိပြန် တယ်။ သူတို့ဘဝကို
ဂုဏ်ယူနေမိပြန်တယ်”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုငွေရှာပြီး ဘယ်လို ရှင်သန်နေထိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစား
ရင်းနဲ့ အဲဒီညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

ချက်စံ မာစတာ

အလှူငွေများ (၂၀၀၈ ခု) အတွက်

ကွန်တော် (သို့မဟုတ်) စာဖတ်သူဟာ
'ပွန်း' တစ်ကောင်လား။
'ပြင်း' တစ်ကောင်လား။
'ကာဆယ်'လား။
'ဘစ်ရှော့'လား။
'ဘုရင်မကြီး'လား။
ဒီလို...
ကွန်တော်တို့ကို စံနှစ်တကျရွှေ့နိုင်မယ့်...
ကစားခိုင်းမယ့်...
'ချက်စ်' မာစတာတစ်ယောက်လောက်ရှိရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ။

‘ချက်စ်’မာစတာ

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ စင်ကာပူမှာ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေက အဆောက်အဦ ဖောင်ဒေးရှင်းချတဲ့နေရာမှာ အထူးလိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း တော်တော်များများ စင်ကာပူကို ရောက်နေကြတယ်။ အဲဒီအထဲက ကျွန်တော်နဲ့ အဆောင်မှာ အတူနေခဲ့တဲ့ အခန်းပါတနာ ကိုအောင်ဝင်း တစ်ယောက်လည်းပါတယ်။

သူ့အကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်။ သူက အဆောင်မှာ သူများတွေလို ဝဲ မရှိဘူး။ အရက် မသောက်ဘူး။ ရည်းစား မထားဘူး။ သူဝါသနာပါတာက “ချက်စ်”ကစားတာပဲ။ သူက ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ “ချက်စ်”နဲ့ပတ်သက်ရင် ဆရာကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မေဂျာရဲ့ “ချက်စ်”လက်ရွေးစင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူက “ချက်စ်”ကစားဖော်ကို အမြဲတမ်း လိုက်ရှာတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ဟိုနေရာစပ်စပ် ဒီနေရာစပ်စပ်သမားဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကိုအောင်ဝင်း ရဲ့ “ချက်စ်”ထိုးဖော်ထိုးဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူနဲ့ယှဉ်ပြီး “ချက်စ်” ထိုးနိုင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကို အထင်ကြီးမသွားနဲ့ဦး။ ကိုအောင်ဝင်းက “ချက်စ်”ကစားရင် အလောင်း အစားလုပ်ပြီးမှ ကစားတတ်တယ်။

“ချက်စ်”ကစားတိုင်း သူက “နှစ်ကောင်ကျ” ပေးတယ်။

“မောင်ဘုန်း၊ မင်းကြိုက်တဲ့နှစ်ကောင် ငါ့ထဲက ယူလိုက်”

ကျွန်တော်က ဘုရင်မကြီးနဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကစားကြတယ်။ ကျွန်တော် ရှုံးတာပါပဲ။ ကိုအောင်ဝင်းက ရှစ်ကွက်ကိုးကွက်လောက် ရွှေပြီးရင် နောက်ထပ် ဘယ်နှကွက်လောက် ထပ်ရွှေမယ်။ ဒါဆိုရင် ပွဲပြီးပြီးလို အမြဲပြောတတ်တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းလည်း မှန်တယ်။ ကျွန်တော်ရှုံးတိုင်း သူ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရတယ်။ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ “ကင်းနဲတဲင်း”က ထမင်းကြော်ကို ကျွေးရတယ်။ ကိုအောင်ဝင်းကလည်း ဟိုလူနဲ့ “ချက်စ်”ထိုး၊ ဒီလူနဲ့ “ချက်စ်” ထိုးပြီး ညနေစာကို ဖန်တီးတတ်တယ်။ အခု သူက စင်ကာပူကို ရောက်နေတာ (၁၅)နှစ်လောက်ရှိပြီ။

“မောင်ဘုန်း တတ္တသိုလ်တုန်းက မင်းနဲ့ငါ “ချက်စ်” ကစားခဲ့ကြတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“ဘာလဲ ကိုအောင်ဝင်းက အလွမ်းပြေ “ချက်စ်”ကစားချင်လို့လား”

“အေးပေါ့ကွာ။ သုံးကောင်ကျ ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် ကိုအောင်ဝင်းနဲ့ မကစားရဲပါဘူးဗျာ”

“လာပါကွ။ ငါ့မှာ မင်းနဲ့တွေ့မှ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝမ်းသာသလိုလို ခံစားနေရတာ”

“ဘာကြေး လောင်းမှာလဲ”

“တိုက်ဂိုးဘီယာ တိုက်ကြေးကွာ”

“ဒီမှာက တိုက်ဂိုးဘီယာတစ်ဂျားကို စင်ကာပူဒေါ်လာ (၂၀) တောင် ပေးရတာ။ မလောင်းရဲပါဘူးဗျာ။ မကစားရဲပါဘူးဗျာ”

“မင်းရှုံးလည်း ငါက တိုက်မယ်။ မင်းနိုင်ရင်လည်း ငါက တိုက်မယ်။ မင်းနဲ့ အလွမ်းပြေ ကစားချင်လို့ပါကွ”

ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော် “ချက်စ်” ကစားဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူက “သုံးကောင် ကျ”ပေးတာဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဘုရင်မရယ်၊ ကာဆယ်ရယ်၊ မြင်းတစ်ကောင်ရယ် ယူလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး။ (၁၈)ကွက်လောက်လည်း ရွှေပြီးသွားရော ကျွန်တော် ရှုံးတာပါပဲ။

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့

၇၅

“မှတ်ထားကွ။ မောင်ဘုန်းရ၊ “ချက်စ်”ကစားတယ်ဆိုတာ... အပျော် သက်သက်တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ခေါင်းဆောင်နိုင်မှု အရည်အချင်းတွေကို သင်ကြားပေးတဲ့ ကစားနည်းကွ”

“ခင်ဗျား... စကားကလည်း ကြီးကျယ်လှချည်းလား”

“ချက်စ်ကစားတယ်ဆိုတာ... “ပွန်း”ကို “ပွန်း”လို ရွှေရတယ်။ “ပွန်း”ကို “မြင်း”လို ခုန်လိုမရဘူး။ “မြင်း”ကလည်း “ဘစ်ရှော့”လို ပြေးလို့မရဘူး။ “ဘစ်ရှော့” ကလည်း “ကာဆယ်”လို သွားလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော်... သိပါတယ်ဗျ”

“အကောင်တွေကို ရွှေနည်း၊ ပြေးနည်း၊ ခုန်နည်း၊ သိရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကွက်ကျော်မြင်တတ်ရတယ်။ ကြိုတင်ပြီး မြင်ဆင်တတ်ရတယ်။ တစ်ဖက်ကစားသမားရဲ့ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်ကို လေ့လာရတယ်။ မင်းက... ကိုယ့်အကောင်ချည်းပဲ ကြည့်ကစားတာကိုကွ။ ရှုံးမှာပေါ့။ “ချက်စ်”ကစားတယ်ဆိုတာ... သူ့ဘက်ကလည်း ကစားရသလို... ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကစားပေးရတယ်ကွ”

“ကိုအောင်ဝင်း”က ကျွန်တော့်ကို “ချက်စ်”တရား ဟောနေပါတော့တယ်။

“ဒီလိုပဲကွ။ အလုပ်တစ်ခုလုပ်တယ်ဆိုတာ... “ချက်စ်” တစ်ပွဲ ကစား သလိုပဲ။ ကိုယ့်ဘက်ကိုလည်း ကြည့်ရတယ်။ သူ့ဘက်ကိုလည်း ကြည့်ပေးရတယ်။ အလုပ်ခွင်ထဲမှာပါတဲ့... လုပ်သားတွေရဲ့ လုပ်အားကို ဘယ်သူက “ပွန်း”၊ ဘယ်သူက “မြင်း”၊ ဘယ်သူက “ဘစ်ရှော့”၊ ဘယ်သူက “ကာဆယ်”၊ ဘယ်သူက “ဘုရင်မ”ဆိုတာ သိထားရတယ်။ တချို့လုပ်ငန်းရှင်တွေကျတော့ “ပွန်း”လောက် ရွှေနိုင်တဲ့သူကို “မြင်း”လို ခုန်ခိုင်းတယ်။ “မြင်း”လို ခုန်နိုင်တဲ့သူကျတော့ “ပွန်း”လို ရွှေ ချင်ပြန်တယ်။ “ဘစ်ရှော့”ကို “ကာဆယ်”လို ခိုင်းလို့မရဘူး”

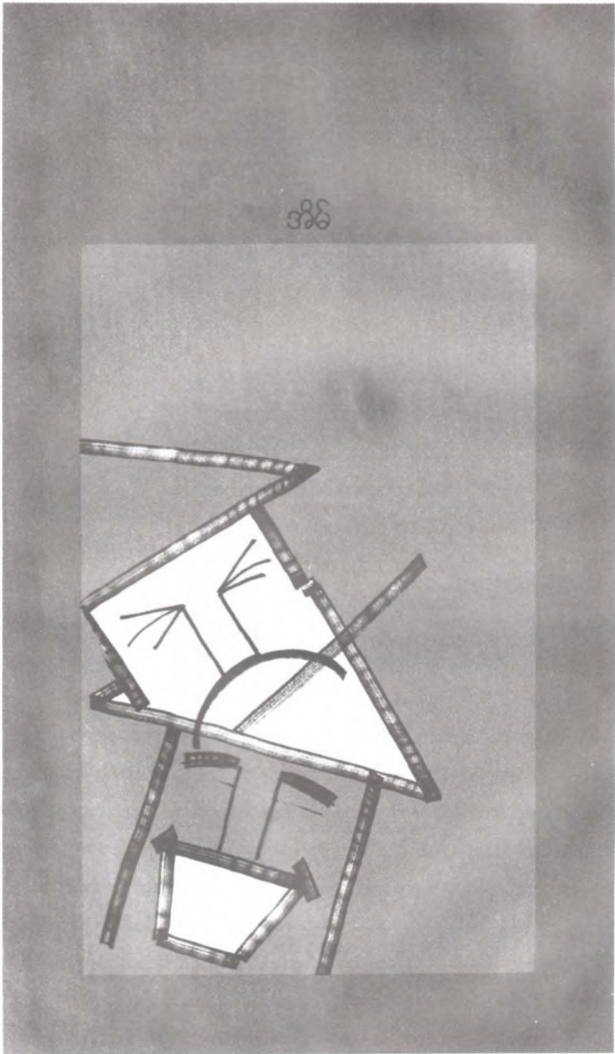
ကိုအောင်ဝင်းက အခုဆိုရင် အသက် (၅၀)လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့် ထက် အသက် (၁)နှစ်ကြီးတယ်။ ဒီတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို “လက်ချာ”တွေ ပေးတော့တာပေါ့။

“စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ “ဘော့စ်”တွေက စလို့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ အားလုံးဟာ ငါတို့လို ပညာရှင်တွေကို “ချက်စ်”ကစားခုံပေါ်က “အကောင်”တွေလို သဘောထားပြီး စနစ်တကျရွှေတယ်။ စနစ်တကျ ကစားခိုင်းတယ်။ ဒီတော့...

အောင်မြင်တာပေါ့ကွာ။ မင်း... ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ “မော်ရင်ဟို”က ဘောလုံးကွင်းကို “ချက်စ်”ကစားခဲ့တစ်ခုလို သဘောထားတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကျော် နေတာကွ။ ဘောလုံးသမားတွေကို သူက “ချက်စ်”ကစားခဲ့ပေါ့က အရုပ်တွေလို သဘောထားပြီး ရွှေသင့်တဲ့အချိန်မှာ ရွှေသင့်တဲ့အကောင်ကို စံနစ်တကျ ရွှေပြီး ကစားတတ်တာ...”

ကိုအောင်ဝင်း စကားက မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်။

ကျွန်တော် (သို့မဟုတ်) စာဖတ်သူဟာ “ပွန်း”တစ်ကောင်လား။ “မြင်း” တစ်ကောင်လား။ “ကာဆယ်”လား။ “ဘစ်ရှော့”လား။ “ဘုရင်မကြီး”လား။ ဒီလိုပဲ... ကျွန်တော်တို့ကို စံနစ်တကျရွှေနိုင်မယ့်... ကစားခိုင်းမယ့်... “ချက်စ်” မာစတာ တစ်ယောက် လောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ
ကျွန်တော်ပျော်တယ်

အပေရှိတဲ့အတွက် အဲဒါကွမ်း မရှိဘူး။
အပေချက်ကို ထမင်းပူပူဟု
ဆီထည့်ထည့်ဆီထည့် ပျက်စီးတယ်။
အပေ ချက်ပေးတဲ့ ဘက်စုံကို ဆောက်တယ်။
ညီမလေး လျှော်ပေးတဲ့အထက်ကို ဝတ်တယ်။
ကျွန်တော်က အဖေ့ရဲ့စက်ဘီးကို ဖုန်သုတ်ပေးမယ်။
အမေ့အတွက် ကျွန်တော်က ထမင်းခူးပေးမယ်။
အဖေ့ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်က ဆေးပေးမယ်။

ကျွန်တော့်အိမ်ကမှ

အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ တကယ့်အိမ်

အိမ်

ကျွန်တော်သိတဲ့ အိမ်မျိုး စင်ကာပူမှာ မတွေ့ရဘူး။

အိမ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထဲမှာ မိသားစု ရှိရမယ်။ ဘုရားခန်း ရှိရမယ်။
မီးဖိုချောင် ရှိရမယ်။ ငည့်ခန်း ရှိရမယ်။ ပျော်စရာ ရှိရမယ်။ ငိုစရာ ရှိရမယ်။
အပြန်အလှန် ကူညီမှုရှိရမယ်။ အဖေ ရှိရမယ်။ အမေ ရှိရမယ်။ အဘိုး ရှိရမယ်။
အဘွား ရှိရမယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိချင်မှရှိမယ်။

ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်ပေးတဲ့ မစ္စတာဂျင်မီက တစ်ညမှာ ကျွန်တော့်ကို
သူ့အိမ် ခေါ်သွားတယ်။ သူ့ဇီးလာတဲ့ကားက အကောင်းစားကြီး။ အဲယားကွန်းကလည်း
အေးလိုက်တာ။ သူ့နေတဲ့ အိမ်ရာစခန်းကိုရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်ရတယ်။
အထပ် (၂၀)လောက်မှာ သူ့အိမ်လို့ပြောတဲ့ အခန်းကို တွေ့ရတယ်။ သူ့အခန်းကို
စိတ်ဝင်စားလို့ ကျွန်တော်က ဂရုတစိုက်ကြည့်မိတယ်။ မိသားစု ဓာတ်ပုံ ချိတ်ထားတယ်။
ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်မိတယ်။

“မစ္စတာဂျင်မီ ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ မိသားစုလား”

“ဟုတ်တယ် အဲ့ဒါ ငါ့မိသားစု ဓာတ်ပုံပဲ။ အလယ်က ခပ်ချောချောက
ငါ့မိန်းမ။ ငါ့ဘေးနား ရပ်နေတာက ငါ့သားအကြီးကောင်။ ငါ့မိန်းမဘေးနားမှာ

ထိုင်နေတာက ငါ့သမီး အငယ်မပဲ”

“သူတို့လည်း မတွေ့ပါလား”

“သားနဲ့ သမီးကို အမေရိကား ပို့ထားတယ်”

“ပညာရေးအတွက်လား”

“ပညာရေးအတွက်ရော စီးပွားရေးအတွက်ရောပေါ့ မစ္စတာဘုန်းရာ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အမျိုးသမီးကရော”

“သူက ကွန်ပျူတာဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ညပိုင်း အလုပ်ဆင်းရတယ်။ ညပိုင်း အလုပ်ဆင်းတာက ပိုက်ဆံပိုရတယ်”

“ဒါဆိုရင် ပျင်းစရာကြီးဗျာ”

“ပိုက်ဆံရတယ်ဆိုတော့ ပျင်းရမှန်း မသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက ပိုက်ဆံမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတိုက်ခန်းကိုလည်း အရပ်ကူးဝန်နဲ့ အကြွေးဝယ်ထားတာ။ စီးတဲ့ကားလည်း အတူတူပဲ။ အိမ်ထဲမှာတော့ရတဲ့ ပစ္စည်း တော်တော်များများဟာ အရပ်ကူးဝန်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ လာကုန်တိုင်း ဒီအကြွေးတွေ ကိုဆပ်ဖို့ အလုပ်လုပ်ရတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာက သူတို့ အလုပ်အားကြိုးစားတယ်။ အမှန်တော့ အလုပ်ကို ကြိုးစားနေကြတာ မဟုတ်ဘဲ ငွေရှာနေကြတာကိုး။ စည်းကမ်း မလိုက်နာရင်၊ အချိန်နောက်ကျရင် အလုပ်ဖြုတ်မှာစိုးတော့ သွားသုတ်သုတ် လာသုတ်သုတ်နဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေကြ တာကိုး။

“ခင်ဗျား ညနေစာကို အိမ်မှာ ချက်စားတာလား”

“ငါ့အိမ်မှာ မီးဖိုချောင် မရှိဘူးကွ။ Ready Made ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေကို ရေခဲခန်းနဲ့ပြုတ်ပြီး စားလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါတလေကျတော့ ငါတို့ အောက်ထပ်မှာ ရှိတဲ့ Shopping Market ထဲကို သွားပြီး ဝယ်စားပစ်လိုက်တာပဲ”

ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ သူတို့ဆီက အိမ်ရှင်မတွေ မီးဖိုချောင် ကိစ္စ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ မီးဖိုချောင် မရှိတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်မှုလည်း နည်းနေတော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော် ကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ချက်ကျွေးတယ်။ စားကောင်းလားမေးတယ်။

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးချစ်

တစ်ခါတလေ ရှေးကို အတူတူ သွားဝယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ချက်ကျွေးတဲ့အခါ လည်းရှိတယ်။ သူတို့နဲ့တော့ မတူဘူးဗျာ။ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ သူတို့က မီးဖိုချောင် အရေးထက် ငွေရေးကြေးရေးက ပိုပြီးအရေးကြီးနေတာကိုး။

“ဒါဆိုရင် မစွတာကုင်မိရယ် ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ဘယ်အချိန်တွေကြတုန်း”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးကြည့်တယ်။ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်က ပြောစဉ်စဉ်းနေတဲ့ လမ်းမကြီးတွေ၊ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေ မော်တော်ကာကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေမိတာ။ သူတို့မှာ အိမ်ထောင်ရေးအရသာ၊ မိသားစုအရသာ မရှိကြဘူးနော်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာတော့ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ညအိပ်တဲ့အချိန်အထိ မိသားစုနဲ့နေရတယ်။ အဆိုးတွေရော၊ အကောင်းတွေရော၊ ငိုစရာတွေရော၊ ပျော်စရာ တွေရော စုံနေတာပဲ။ အရသာ ရှိလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ အဘွားနဲ့ အဒေါ်ကို ခေါ်ထားတယ်။ သူတို့ရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ လိမ္မာတာပေါ့။ အိမ်ကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပြီးသားဖြစ်စေတယ်။ သူတို့ရှိနေတဲ့အတွက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်မဖြစ်ကြဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ဖန်တီးပေးတဲ့အပြင် တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ကျေမှုတွေကိုပါ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။

မစွတာကုင်မိက ရေကို ပျာယီးပျာယာ ချိုးတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလိုပဲ။

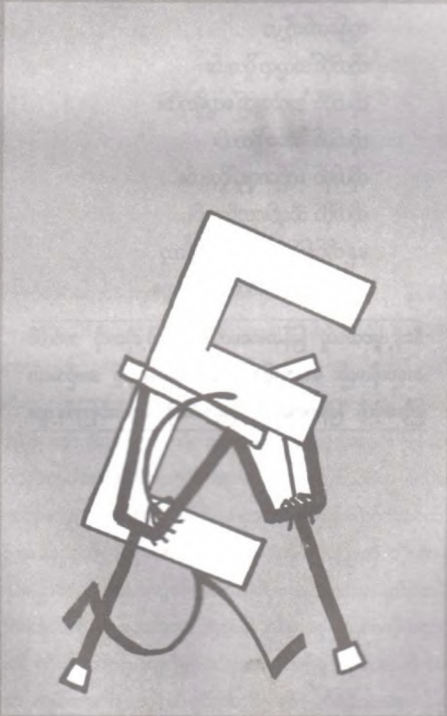
သူပြောတဲ့ သူ့အိမ်ဆိုတာ အုတ်နံရံတွေပဲ ရှိတယ်။ အဲယားကွန်းတွေပဲ ရှိတယ်။ မိသားစု မရှိဘူး။ မီးဖိုချောင် မရှိဘူး။ ထမင်းလက်ဆုံစားတာ မရှိဘူး။ ကိုယ့်ဟင်းကို သူထည့် သူ့ဟင်းကို ကိုယ်ထည့် အဲဒီလို ကြည်နူးမှုမျိုး မရှိဘူး။ ဒီတော့ မိသားစုအရသာလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အကောင်းစား ကားကြီးရှိတယ်။ အကောင်းစား တိုက်ခန်းကြီးရှိတယ်။ အကောင်းစား ပစ္စည်းတွေနဲ့ အိမ်ကို ဖွဲ့စည်း ထားတယ်။

ကျွန်တော်သိတဲ့ အိမ်ကတော့ အုတ်နံရံမရှိလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဝါးထရံ ကျိုးတိုးကျဲ့တဲ့မှာ နံနက်ဝင်လာမယ့် နေခြည်ကိုကြည့်ပြီး အိမ်ရာထမယ်။ အမေရှိတဲ့ အတွက် အဲယားကွန်း မလိုဘူး။ အမေချက်တဲ့ ထမင်းပူပူမှာ ဆီနည်းနည်းဆမ်းပြီး ပဲပြုတ်နဲ့စားမယ်။ အမေ ရော်မေးတဲ့ ကော်ဖီကို သောက်မယ်။ ညီမလေး လျှော်မေးတဲ့

အဝတ်ကို ဝတ်မယ်။ ကျွန်တော်က အဖေ့ရဲ့စက်ဘီးကို ဖုန်သုတ်ပေးမယ်။ အမေ့အတွက် ကျွန်တော်က ထမင်းခူးပေးမယ်။ အဖေ့ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်က ဆေးပေးမယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမချိုးဖို့ ရေကို ကျွန်တော်ခပ်ပေးမယ်။ ညရောက်တိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အတူတူ ဘုရားဝတ်တက်မယ်။ အိတ်ထောင်ထဲမှာ ငွေများများ မရှိပါ။ ဒီလိုပဲ အကြွေးလည်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ ကျွန်တော်ပျော်တယ်။
 အဲဒီရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ကျွန်တော့်လို ပျော်ချင်ကြမှာပါ။
 ကျွန်တော့်အိမ်ကမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ တကယ့်အိမ်။

စင်းလိပ်

ကျွန်တော်တို့မှာ
ကိုယ်ပိုင် အက္ခရာ ရှိတယ်။
ကိုယ်ပိုင် 'အသံထွက်' တွေရှိတယ်။
ကိုယ်ပိုင် 'စာပေ' ရှိတယ်။
ကိုယ်ပိုင် 'ယဉ်ကျေးမှု' ရှိတယ်။
ကိုယ်ပိုင် သီချင်းတွေရှိတယ်။
နေ့တိုင်းပြင်တွေ နေ့တာဆိုတော့
တန်ဖိုးရှိနေမှန်း သတိမပြုမိကြဘူး။

ဒီနေ့လူငယ်တွေ မြန်မာစာပေကို ခုစ်ကြာရီလိုသလို အင်္ဂလိပ်
စာပေကိုလည်း လေ့လာဖို့လိုတယ်။ ကိုယ်ကြောင့် အစဉ်အလာ
ကြီးမားခဲ့တဲ့ 'မြန်မာစာပေ' ကို 'မြန်ဂလိပ်'နဲ့ မဖျက်ဆီးကြပါနဲ့ဗျာ။

စင်းဂလိပ်

အင်္ဂလိပ်စကား ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မပြောတတ်လို့ နိုင်ငံခြားသွားရမှာ အားငယ်နေခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်က တတုပေဒကို အင်္ဂလိပ်လို သင်နေတာဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်မှာပဲလို့ ထင်ကြတယ်။ ဘာမှ မဆိုဘူး။ အခုလည်း စင်ကာပူခရီးစဉ်ကို တစ်ယောက်တည်းသွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ဝန်ဆောင်ပေးတဲ့ ခရီးသွားအဖွဲ့နဲ့ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေပါတယ်။ မြန်မာလို ဘာသာ ပြန်ပေးမယ့်သူတွေပါတယ်။ ဒီတော့ အစစအရာရာ အားငယ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

စင်ကာပူကိုရောက်တဲ့ ပထမနေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အင်္ဂလိပ်လို ပြောဖို့ ဆွံ့အနေတယ်။ မြန်မာစကားကိုပဲ နေ့တိုင်း ပြောဆို သုံးစွဲနေသူဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောထွက်ဖို့က မလွယ်လှပါ။ ဒါပေမယ့် သုံးလေးရက်လောက်နေတော့ သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်လာပါတယ်။ စင်ကာပူကပြန်မယ့် နောက်ဆုံးနေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ့်စိတ်ကျ လည်ခွင့်ပေးတယ်။ တစ်ရက်ခွဲလောက် အချိန်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရခဲ့တယ်။

မိသားတစ်စုလုံး စင်ကာပူမှာ အခြေချနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက မန္တလေးသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်နီးနားချင်းတွေ

ဖြစ်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အတန်း (၁)နှစ်ကြီးတယ်။ သူ့မှာ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့သားသမီးတွေကို ကျွန်တော်က ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ အသက် (၂၀)ကျော် ပြီးပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ သူတို့ကလည်း မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို မမှတ်မိဘူး။

“မောင်ဘုန်း သားအကြီးကောင် “ဥက္ကာ”လေး မင်း မမှတ်မိဘူးလား။ ဒီမှာတော့ သူ့နာမည်က “ဥက္ကာ” မဟုတ်ဘူး။ “အဲလက်စ်”လို့ ခေါ်တယ်။ သား အလတ်ကောင်က ပိုပြီးထွားတယ်ကွ တွေ့လား။”

“အလတ်ကောင်ဆိုတာ ဝဏ္ဏကို ပြောတာလား။”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဝဏ္ဏက ဒီမှာ သူ့နာမည်ကို “လူ့သစ်”လို့ ပေးထားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အခု အမေရိကသွားဖို့ လုပ်နေကြတယ်။”

အဲဒီအချိန်မှာ သမီးအငယ်မက သူ့အဝေးနား ရောက်လာတယ်။

“သူက ရွှေရည် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ ရွှေရည်နာမည်ကို “အက်စတာ”လို့ခေါ်တယ်။”

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့မိသားစုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ကလေးတွေက မြန်မာလို သိပ်ပြီးနားမလည်ကြဘူး။ အဲဒီတော့ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ အပြန်အလှန် ပြောနေကြတယ်။ သူတို့ အဲဒီလိုပြောနိုင်တာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အားကျ နေမိတယ်။

“သူငယ်ချင်းခေ သူတို့က မြန်မာစကားကို သွက်သွက်လက်လက် မပြော တတ်ကြဘူးကွ။ ဒီမှာ အနေကြာတော့ “စင်းဂလိပ်”နဲ့ပဲ ပြောကြတယ်။ “စင်းဂလိပ်” ဆိုတာ စင်ကာပူနိုင်ငံသုံး အင်္ဂလိပ်စကားပေါ့ကွာ။”

“မင့် သားသမီးတွေ အဲဒီလို ပြောနိုင်နေတာတွေ့တော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမိတယ်ကွ”

“မောင်ဘုန်း မင်းကသာ ဝမ်းသာတယ်ပြောတယ်။ ငါကတော့ ဝမ်း မသာဘူးကွ”

“ဘာလို့လဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီလောက် လူရာဝင်နေတာ”

“ငါလည်း အစတုန်းက မင်းလို ဝမ်းသာမိခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ ဝမ်းမသာဘူး”

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးချနဲ့

မောင်ရေ။ မြန်မာနာမည်တွေ ပျောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေ ပေးရတယ်။ မြန်မာ စကားပျောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကား ပြောကြတယ်။ မြန်မာသီချင်း နားမထောင်တတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းပဲ နားထောင်တယ်”

“အဲ့ဒါ မကောင်းဘူးလားကွ”

“ဘယ်ကလာ ကောင်းရမှာလဲ။ ငါလည်း အနေကြာမှ တန်ဖိုးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မြင်တတ်လာတာ။ မင်းစဉ်းစား ကြည့်စမ်း။ စင်ကာပူနိုင်ငံသားတွေမှာ ကိုယ်ပိုင် “အကွရာ”မရှိဘူး။ ကိုယ်ပိုင် အသံထွက်တွေ မရှိဘူး။ ကိုယ်ပိုင်စာပေ မရှိဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားကိုပဲ ကိုယ့်အမျိုးသား “ဟန်”အဖြစ် မွေးစား ထားရတယ်။ သူတို့ပြောနေကြတဲ့ “စင်းဂလိပ်”ဆိုတာ Broken English ပါပဲကွ။ Broken ဆိုကတည်းက အကျိုးအပဲ။ အကောင်း ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။ ငါ့သားသမီး တွေမှာ မြန်မာ့ဓလေ့တွေ မရှိတော့ဘူး။ ငါ တစ်ခွဲစိတ်တွေလေ ဝမ်းနည်းလေ ဖြစ်လာရတယ်။ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ငါတို့ရဲ့ လူနေမှု အဆင့်အတန်းကိုကြည့်ပြီး အထင်ကြီးကြမှာပဲ။ မင်းလိုပေါ့ကွာ”

သူပြောမှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင် “အကွရာ” ရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင် “အသံထွက်”တွေရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင် “စာပေ”ရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင် “ယဉ်ကျေးမှု”ရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင် သီချင်းတွေရှိတယ်။ နေ့တိုင်းမြင်တွေ့နေတာဆိုတော့ တန်ဖိုးရှိနေမှန်း သတိမပြုမိကြဘူး။ သူတို့လို Broken English လောက်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြောတတ်ပါတယ်။ အနေကြာရင် သွက်သွက်လက်လက် ပြော တတ်လာမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

တစ်နေ့တုန်းက အင်တာနက်ကဖေးဆိုင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ လူငယ် လေးတွေ Chatting ဝင်ကြတာတဲ့။ ခက်တာက ကွန်ပျူတာမှာ မြန်မာလို လက်ကွတ် တွေပါပေမယ့် သွက်သွက်လက်လက် မရှိတ်တတ်ကြဘူး။ ဒီတော့ “နေကောင်း လား”လို့ မြန်မာလို မရှိက်နိုင်တော့ “Nay Kaung Lar”လို့ ခိုက်ကြတယ်။ “How are you”လို့ ရိုက်ရင်ရတာပဲ။ အဲဒီလို မရှိက်ကြဘဲ မြန်မာအသံထွက် အတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာကို ရိုက်နေကြတာကိုတွေ့တော့ မေးကြည့်မိတယ်။ အဲ့ဒါကို “မြန်ဂလိပ်”တဲ့ဗျာ။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒီပုံအတိုင်းသာ ကြာသွားခဲ့ရင်

“မြန်မာစာပေ”တော့ ထိခိုက်နေရတယ်။

ဒီနေ့လူငယ်တွေ မြန်မာစာပေကို ချစ်ကြဖို့လိုသလို အင်္ဂလိပ်စာပေကိုလည်း လေ့လာဖို့လိုတယ်။

ကိုယ့်ကြောင့် အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့တဲ့ “မြန်မာစာပေ”ကို “မြန်ဂလိပ်”နဲ့ မပျက်ဆီးကြပါနဲ့ဗျာ။

တိုင်းလက်

ပြို့ရွာ သန့်ရှင်းရေးအတွက် သင်ပေးစရာပလိုတဲ့ အသိစိတ်တတ်
တွေ သူတို့မှာရှိနေတယ်။ ပြို့ရွာသန့်ရှင်းတော့ စိတ်ကြည်လင်
တာပေါ့။ စိတ်ကြည်လင်တော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။
စိတ်ဝင်စားတော့ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့
စိတ်ဝင်စားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရတဲ့သူက ကိုယ့်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို
ပင်ပန်းတယ်လို့ ပထင်တော့ဘူးပေါ့။

သာယာတဲ့ မိသားစုဘဝတွေဖြစ်ဖို့ သန့်ရှင်းတဲ့ တွိုင်းလက်တွေ ဖန်တီးကြရအောင်ဗျာ။

တို့င်းလက်

ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ ချန်ဂင်လေဆိပ်ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုတဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်က အပေါ့အပါးသွားဖို့ သတိပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တို့င်းလက်ဝင်ကြတယ်။ သူတို့ဆီက တို့င်းလက်ကိုမြင်တော့ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး ကားလမ်းပေါ်က တို့င်းလက်တွေကို ပြေးပြီး သတိရမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့က တို့င်းလက်ကို “အိမ်သာ” လို့ခေါ်တယ်။ အိမ်သာဆိုတာ အိမ်ကို သာယာစေအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့နေရာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး အဝေးပြေးကားတွေကိုဖီးပြီး ခရီးသွားတဲ့အခါ ရပ်နားစခန်းတွေမှာ စားသောက် ဆိုင်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ရပ်နားကြတဲ့အခါ လူတိုင်းနီးပါးဟာ အပေါ့အပါးသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီက တို့င်းလက်တွေဟာ သန့်ရှင်းမှုမရှိဘူး။ အိမ်သာထဲမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်လိုက်တာနဲ့ မသန့်ရှင်းတဲ့ အနံ့အသက်တွေကို ရှူရှိုက်ကြရတယ်။ အိမ်သာရဲ့ တံခါးပေါက်ဘေးမှာ ကွမ်းသွေးတွေနဲ့ သန့်ရှင်းဖို့ရေကလည်း လုံလုံလောက်လောက် မရှိဘူး။ အိမ်သာထဲမှာ မူးမေ့ပြီး လဲသွားနိုင်တယ်။ အိမ်သာဆီသို့ သွားရာလမ်းကလည်း ရွံ့တွေ၊ ဗွက်တွေ၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ် အမှိုက်တွေနဲ့၊ ရှုပ်ယှက်ခပ်နေတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကနေပြီး မန္တလေးကို နယူးမန္တလာထွန်းကားနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ တောင်ငူမှာ ကားရပ်နားကြတော့ ကျွန်တော် “အပေါ့” သွားတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ တွိုင်းလက်မရှိဘူးလားတဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါ တော်တော်တိုးတက်လာတာ။ ဒီလိုပဲ သည်းခံပါ။ အဲဒီ နိုင်ငံခြားသားက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေတယ်။ အိမ်သာက ဆင်းလာတဲ့လူတွေက ဆပ်ပြာနဲ့ လက်မဆေးကြဘူး။ စားသောက်ဆိုင်ဆိုတာ သန့်ရှင်းမှု မရှိဘူး။

အခု ကျွန်တော်က “ချန်ဂင်” လေဆိပ်ထဲက တွိုင်းလက်ထဲမှာ ထိုင်နေရင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။

ကျွန်တော် စင်ကာပူနဲ့ မလေးရှားမှာ အဲယားကွန်းဘတ်(စ်)ကားတွေနဲ့ပဲ ခရီးသွားခဲ့တယ်။ သူတို့ဆိုမှာတော့ သန့်ရှင်းတဲ့ တွိုင်းလက်တွေ နေရာတွိုင်းမှာ ရှိတယ်။ စင်ကာပူမှာ ကွာလာလမ်ပူကို သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွိုင်းလက် စတေးရှင်းတွေ အများကြီးပဲ။ တွိုင်းလက်စတေးရှင်း ရှိတဲ့နေရာဟာ ဥယျာဉ်တစ်ခုနဲ့ တူနေတယ်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေ ရှိတယ်။ ပန်းခြံတွေ ရှိတယ်။ ထမင်းစားဖို့၊ နားဖို့အတွက် နားနေရိပ်သာလေးတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီက ဧရပ်လိုမျိုးပေါ့။ အစားအစာ ဝယ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် စတိုးဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီစတိုးဆိုင်တွေမှာ လူတစ်ယောက် အတွက် တစ်ကိုယ်ရေသုံးပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်။ ဥပမာ- မုတ်ဆိတ်မွှေးရိတ်ကိရိယာ၊ တဘက်စောင်၊ မျက်နှာသုတ် ရေပိုတာဝါ၊ ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာအတွက် သူတို့နိုင်ငံရဲ့ တိုင်းရင်းဆေးတွေ၊ ပိန်းကလေးသုံးပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်။ တွိုင်းလက်အတွက် ငွေကြေးပေးစရာမလိုဘူး။ တွိုင်းလက်ထဲမှာ ရေမွှေးနံ့လို ရနံ့တစ်မျိုး အမြဲသင်းယျံနေ တယ်။ ရေချိုးဖို့အတွက် ရေချိုးခန်းတွေရှိတယ်။ တွိုင်းလက်သန့်ရှင်းဖို့အတွက် လုပ်သားတွေ အလုံအလောက်ရှိတယ်။

သူတို့ဆီက တွိုင်းလက်တည်ဆောက်ပုံအကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်။ တွိုင်း လက် တံခါးပေါက်တွေက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလို အလုံပိတ် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဝက်ပိတ် တံခါးဖြစ်တယ်။ ခိုင်မာတဲ့ တံခါးဂျက်တွေ ရှိတယ်။ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရတဲ့ တွိုင်းလက်မျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေရသလို ဗိုလ်ထိုင်တွေ ဖြစ်တယ်။ ထိုင်ရတာ သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်။ တွိုင်းလက်ထဲမှာ လူရှိနေတာကို အပြင်က

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေ့ရနံ့.

သိနိုင်တယ်။ မူးမေ့ပြီး လဲခဲ့မယ်ဆိုရင် ကူညီဖို့လွယ်တယ်။ အိမ်သာထဲမှာ လှူရို-မရှိ စစ်ဆေးရတာ လွယ်ကူတယ်။ ရေနဲ့ သန့်စင်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း ဆပ်ပြာအဆင့်သင့် ရှိတယ်။ ဆပ်ပြာကလည်း လက်ဖနှောင့်လေးနဲ့ ဖိလိုက်ရုံပဲ။ လိုသလောက် ထွက်လာတယ်။ လက်ကို ရေဆေးပြီးပြီဆိုရင်လည်း “ဒရိုက်ယား” လို့ခေါ်တဲ့ အခြောက်ခံတဲ့ လေမှုတ်ကိရိယာထဲကို လက်ထည့်လိုက်ရုံပါပဲ။ တကယ် အဆင့်မြင့်တယ်။ တချို့ တိုင်းလက်ထဲမှာဆိုရင် ကိုယ့်နားထောင်ချင်တဲ့သီချင်း ဖွင့်လို့ရတယ်။ ခေဒီလို့ သတင်းကိုလည်း ဖွင့်လို့ရတယ်။

မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခါနီးမှာ စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ “ဖူနန်” စုပါမားကတ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ တိုင်းလက်ထဲမှာ အနံ့အသက်ကင်းဖို့အတွက် လေမှုတ်စက် အကြီးကြီးတွေနဲ့ သန့်စင်ပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဆီမှာတော့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့၊ အပေါ့အလေးသွားဖို့ တိုင်းလက်တွေ နေရာတိုင်းနီးပါးမှာ ရှိတယ်။ အဲဒါကိုတော့ အတုယူသင့်တယ်ထင်တယ်။ အားကျသင့်တယ် ထင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ကွမ်းသွေးတွေနဲ့ ညစ်ပေနေတဲ့ အိမ်သာတွေ၊ တစ်ရှူးပေပါတွေ့နဲ့ ရှုပ်ပွနေတဲ့ အိမ်သာတွေ၊ တံခါးပေါက် မလုံမခြုံနဲ့ နံ့စော်နေတဲ့ အိမ်သာတွေ၊ ရေလုံလုံလောက်လောက်မရှိတဲ့ သန့်စင်ခန်းတွေ အဲဒါတွေကို အရင်ပြုပြင်ရင် ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုလာတဲ့ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေ ဒီလို တိုင်းလက်မျိုးတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့လူမျိုးကို အထင်သေးနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ခရီးသွားရင် အိမ်သာတက်ရမှာ ကြောက်တယ်။ မလွဲမရှောင်သာမှ အိမ်သာသွားတယ်။ လူတွေမှာ အပေါ့အလေးကိစ္စက အရေးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် သူတို့ရဲ့ လူနေမှုစနစ်ကိုတော့ သဘောကျတယ်။ ကျွန်းမာဇောနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံရှိတယ်။ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုရှိတယ်။ ကိုယ့်အိမ်သန့်ရှင်းဖို့ အတွက် မိသားစုတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အမှိုက်တစ်စကိုတွေ့ရင် တွေ့တဲ့လူက ကောက်တယ်။ မြို့ရွာသန့်ရှင်းရေးအတွက် သံပေးစရာမလိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်တွေ သူတို့မှာရှိနေတယ်။ မြို့ရွာသန့်ရှင်းတော့ စိတ်ကြည်လင်တာပေါ့။ စိတ်ကြည်လင်တော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ စိတ်ဝင်စားတော့ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဝင်စားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရတဲ့သူက ကိုယ့်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို

ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်တော့ဘူးပေါ့။

တိုင်းလက်လို့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ကြတဲ့ အိမ်သာ...။

အိမ်ရဲ့ သာယာမှု၊ မိသားစုဘဝရဲ့ သာယာမှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့နေရာ။

သာယာတဲ့ မိသားစုဘဝတွေဖြစ်ဖို့ သန့်ရှင်းတဲ့ တိုင်းလက်တွေ ဖန်တီး

ကြရအောင်ဗျာ။

ချဉ်မေ့တောင်

အပေ့ကိုလည်း လွမ်းတယ်၊
 ရွာကိုလည်း လွမ်းတယ်ကွာ၊
 ဟင်တစ်ခွက် ချက်ပယ်ဆိုရင်...
 အဲဒီဟင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့
 အစပ်အဟပ်တည့်အောင် စဉ်းစားရတာ
 ငါတို့လူမျိုးတစ်မျိုးပဲရှိတယ်၊
 သူ့ရာထိနဲ့သူ လိုက်ဖက်တဲ့ ဟင်းလျာတွေကို
 ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်အောင်
 ချက်တတ် ပြတ်တတ်တဲ့
 ငါတိုင်းပြည်ကို ငါလွမ်းတယ်ကွာ....

အ မေ ကျွေး တဲ့ ချဉ် ပေါင် ကြော် ကို လွမ်း နေ ကြ တဲ့ သူ တွေ အ များ ကြီး...

အ မေ ကျွေး တဲ့ ချဉ် ပေါင် ကြော် ကို လွမ်း နေ ကြ တဲ့ သူ တွေ အ များ

အ မေ ကျွေး တဲ့ ချဉ် ပေါင် ကြော် ကို လွမ်း နေ ကြ တဲ့ သူ တွေ အ

အ မေ ကျွေး တဲ့ ချဉ် ပေါင် ကြော် ကို လွမ်း နေ ကြ တဲ့ သူ တွေ

အ မေ ကျွေး တဲ့ ချဉ် ပေါင် ကြော် ကို လွမ်း နေ ကြ

ချဉ်ပေါင်ဟင်း

စားရသောက်ရတာ အဆင်မပြေဘူး။ မနက်အစောကြီး နံနက်စာကို ပေါင်မုန့်မီးကင်နှစ်ချပ်၊ ကြက်ဥကြော် တစ်လုံး၊ ကြက်အူချောင်း၊ ဝက်အူချောင်းတစ်ခု ကော်ပီခါးခါးတစ်ခွက် စားရတယ်။ အာသာမပြေဘူး။ တစ်ခါတလေ ထမင်းကြော်နဲ့ အသီးအနှံ ကျွေးတယ်။ ဒါလည်း အဆင်မပြေဘူး။ ကျွန်တော်က မနက်ဆိုရင် ထမင်းပူပူ ဆီဆမ်းပြီး ပဲပြုတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြော်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ စားနေကြ။ ဆွဲဒီလို ထမင်းပူပူနဲ့ စားတဲ့အခါ ငါးပိရည်ဖျော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငံပြာရည်ဖျော်ဖြစ်ဖြစ်ဆိုရင် ဂျီးစားဝင်တယ်။ ဒါကြောင့် (၃-၄)ရက်လောက်လည်းကြာရော မြန်မာအစားအစာကို လွမ်းမိလာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သူတို့ထက် အစားအသောက်တွေပေါတယ်။ အစား အသောက်မျိုးစုံလည်း ရှိတယ်။ စင်ကာပူမှာရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက

တော်သေးတယ်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းတို့၊ ဥရောပတို့၊ အမေရိကတို့၊ ရောက်နေတဲ့ သူတွေဆိုရင် ဘယ်လိုများ နေကြမလဲ မသိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ မြန်မာအစားအစာအကြောင်း ပြောမိကြတယ်။ ကိုဇော်ဝင်းဆိုတဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက ထမင်းဟင်းချက် အလွန်ကောင်းတယ်။ သူက ပြောတယ်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ တို့နိုင်ငံလောက် လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်မရှိဘူးကွ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်နိုင်ငံတွေ ရောက်ဖူးလို့တုန်း”

“နိုင်ငံတော်တော်များများမှာ ငါ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါတို့ လူမျိုးလောက် မိသားစုဘဝ၊ မိသားစုလေ့ ပြည့်စုံတဲ့နေရာ မရှိဘူးကွ”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“ငါနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်နေတဲ့ ဖိလစ်ပိုင်တွေ မလေးတွေ၊ ကမ္ဘောဒီးယား တွေဆိုရင် စားရသောက်ရတာ အဆင်ပြေတယ်။ သူတို့နိုင်ငံမှာ တို့နိုင်ငံလောက် အစားအသောက် မဝံ့ဘူးလို့ ပြောတယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သူတို့ဆီမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ငါတို့ဆီမှာက လက်ဖက်ရည်ဆိုရင် အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ချိုစိမ့်လား။ ပုံမှန်လား။ ပုံစိမ့်လား။ ဖန်ပေါ့ချိုလား။ ဖန်ချိုလား။ ဖန်စိမ့်လား။ ပုံမှန်စိမ့်လား။ ကျောက်ပန်းတောင်းလား။ အမျိုးစုံအောင်ကို ရှိတယ်ကွ။ ဒီလိုပဲ ကော်ဖီဆိုရင်လည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ သူတို့နိုင်ငံတွေမှာ အဲ့ဒီလို မရှိဘူး”

ကိုဇော်ဝင်း ပြောမှ စဉ်းစားမိတယ်။ သူက ဆက်ပြောတယ်။

“ကဲကွာ၊ မနက်အစောကြီးစာ ဆိုပါစို့။ နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုမှာ ဂျုံနဲ့လုပ်တဲ့ မုန့်တစ်မျိုးရယ်။ သစ်သီးပျော်ရည်တစ်ခွက်ရယ်။ အသားစလေးတစ်ခုရယ်။ ဒါပဲကွ။ ငါတို့ဆီမှာတော့... မနက်အစောကြီး အိပ်ရာထတာနဲ့... ထမင်းပူပူနဲ့ အကြော် စားမလား။ ထမင်းပူပူ ဆီဆမ်းပြီး ပဲပြုတ်နဲ့စားမလား။ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းကြမ်းနဲ့ ပဲပြုတ်ပြီး နုနင်းဝါဝါနဲ့ ကြော်မလား။ ငရုတ်သီး၊ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ကြော်မလား။ ကြိုက်တာစားလို့ရတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုရင်လည်း မန္တလေးပုံစံ... ပဲရည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါး စားမလား။ ရန်ကုန်ပုံစံ... ငါးများများနဲ့ ဆန်လှော်မှုန့်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး စားမလား။ မန္တလေးမုန့်တီစားမလား။ ရခိုင်မုန့်တီစားမလား။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားမလား။

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

စုံနေတာပဲကွာ”

“ခင်ဗျားပြောလို့ ကျုပ်တောင် ဆာလာပြီ”

“ရှမ်းခေါက်ဆွဲမှာတောင်... ဆန်စီးလား။ ဆန်ပြားလား။ ခေရိမ်လား။ အမျိုးမျိုး စားလို့ရတယ်ကွ။ ပြီးတော့... ရှိသေးတယ်။ နံပြားကို ထောပတ်သုတ်ပြီး စားချင်သလား။ ပဲနံပြားစားချင်သလား။ နံပြားလိပ်ခတ် စားချင်သလား။ အီကြာကွေး ဆိုရင်လည်း အတူတူပဲ။ ပလာတာတို့၊ ထပ်တစ်ရာတို့ဆိုရင်လည်း အတူတူပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ပြီးတော့... ရှိသေးတယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့ စားမလား။ ငချိပ်ပေါင်းစားမလား။ ပဲကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အကြော်စားမလား။ ခေါပုတ်ကြော် စားမလား။ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ကြော် စားမလား။ စုံနေတာပဲကွ။ မြီးရှည် စားမယ်ဆိုရင်လည်း ရသေးတယ်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ ပဲနို့ခေါက်ဆွဲ ကြိုက်ရာစားလို့ ရတယ်”

ကိုဇော်ဝင်းက အားတက်သရော ပြောနေရှာတယ်။ သူ့ပြောမှ ကျွန်တော်တို့ ဆီက နံနက်အိပ်ရာထ ကောင်းတဲ့ခလေးနဲ့ အရသာကို စဉ်းစားမိတော့တယ်။ ကိုဇော်ဝင်းက ဆက်ပြောတယ်။

“ငါ့အမေဆိုရင် ဒိုတောင်မုန့်တီလုပ်တာ သိပ်ကောင်းတယ်ကွ။ တစ်ခါ တလေ ဒိုတောင်မုန့်တီ၊ မန္တလေးမုန့်တီ အရမ်းစားချင်တယ်။ မင်းကတော့ ခဏ တဖြုတ် အလည်လာတဲ့သူဆိုတော့ ငါတို့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မင်း နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ခံစားချက်ကို မင်း မြင်အောင်ကြည့်ပေးပါကွာ။ ရေးစမ်းပါကွာ”

ကိုဇော်ဝင်းက စကားပြောရင်း မျက်ရည်လည်လာတယ်။

“ငါက ချဉ်ပေါင်ကြော် သိပ်ကြိုက်တာကွ။ ငါ့အမေက ချဉ်ပေါင်ခါးကို ချဉ်ချဉ်ခါးခါးလေး ကြော်တယ်။ ပြီးတော့ ပဲကြီးဟင်းချိုရယ် ဆိတ်သား ငရုတ်သီး ထောင်းကြော်ရယ် ငါးပိထောင်းရယ်နဲ့ ကျွေးတတ်တယ်။ အမေကိုလည်း လွမ်းတယ်။ ရွာကိုလည်း လွမ်းတယ်ကွာ။ ဟင်းတစ်ခွက်ချက်မယ်ဆိုရင်... အဲ့ဒီဟင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အစပ်အဟပ်တည့်အောင် စဉ်းစားရတာ ငါတို့လူမျိုးတစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်။ သူ့ရာသီနဲ့သူ လိုက်ဖက်တဲ့ ဟင်းလျာတွေကို ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်အောင် ချက်တတ်ပြုတ်တတ်တဲ့ ငါတိုင်းပြည်ကို ငါလွမ်းတယ်ကွာ”

ကိုဇော်ဝင်းရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပါ မျက်ရည်လည်လာတယ်။
 ဟုတ်ပါတယ်။ ဟမ်ဘာဂါလိုခေါ်တဲ့ ဆလတ်ရွက်ရယ်၊ အသားပြားလေး
 တစ်ခုရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးလေး တစ်ကွင်းရယ်ပါတဲ့ အသားညှပ်ပေါင်ဖုန်ကို ကျွန်တော်တို့
 ခံတွင်း မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီက ရိုးရာအစားအစာတွေက အရမ်း အဆင့်
 မြင့်ပါတယ်။

အမေကျေးတဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်ကို လွမ်းနေကြတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ။

ပန်ချိက

ပန်ချိက
ပန်ချိက
ပန်ချိက
ပန်ချိက

ပန်းချီဆိုတာ
 တကလေးတွေကိုယ်စား
 အလင်းတွေနဲ့ အခြေခံထားတဲ့
 ကရုဏာရဲ့ ဖြစ်တယ်။

ပန်းချီဆိုတာ

အက္ခရာစာလုံးတွေကိုယ်စား
 အလင်းအမှောင်၊ အနီးအဝေးတွေနဲ့
 ရှေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်တယ်။

ပန်းချီဆိုတာ

စိတ်ကူး ချိုချိုတွေကို
 အရောင်တွေနဲ့ ရှေးဖွဲ့ထားတဲ့
 သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်းဖြစ်တယ်။

ပန်းချီဆိုတာ

.....

ပန်းချီကား

စင်ကာပူမှာ ဖိလစ်ပိုင်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက အသားဖြူတယ်။ အရပ်ရှည်တယ်။ ဆံပင်ကောင်းတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဆက်ဆံရေး ကောင်းတယ်။ စကားပြော ကောင်းတယ်။ ဥရောပဝတ်စုံနဲ့ဆို အရမ်း ခန့်ညားတယ်။ ဒီတော့ သူက စင်ကာပူမှာ အိမ်ထောင်ကျတော့တာပေါ့။ စင်ကာပူမှာ အဆောက်အဦတွေ ဆောက်လုပ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလို မြေကြီးကို ကျင်းတူးပြီး အင်္ဂတေတွေ၊ ဘီလပ်မြေတွေ ထည့်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မြေကြီးကို လွန်တွင်းတူးပြီး အဲ့ဒီ လွန်တွင်းထဲကို သံချောင်းတွေထည့်တယ်။ ဘီလပ်မြေတွေ ထည့်တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဘူမိဗေဒပညာရှင်ဆိုတော့ အဲ့ဒီလုပ်ငန်းမှာ အရာရှိဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ဖိလစ်ပိုင်ကဖြစ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် နဖူးစာ ကမ္ဘာလည်ပြီး စင်ကာပူမှာ ကြီးပွားနေကြတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက သူနေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ညှော်ခံတယ်။ ကြွားတယ်။ သူ့ အမျိုးသမီးကလည်း

ဖိလစ်ပိုင်သူလိုသာ ပြောတယ်။ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆင်တူတယ်။

သူတို့နေတဲ့တိုက်ခန်းကိုရောက်တော့ ကျွန်တော် မြင်မိ၊ တွေးမိတာလေးတွေ ရှိလာတယ်။

သူတို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ရုံးခန်းဖွင့်ထားတယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာ ပန်းချီကားကြီးတွေ ရှိတယ်။ ရောမခေတ်ကို ပုံဖော်ထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေရယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံက ပုဂံဘုရားစေတီပုထိုးတွေပါတဲ့ ပန်းချီကားတွေရယ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ပန်းချီကားတွေရယ်... ပန်းချီပုံတွေ ချိတ်ဆွဲထားတာတွေ့ရတယ်။ စားပွဲခုံပေါ်မှာလည်း ပန်းပုရုပ်လေးတွေ တင်ထားတယ်။ စားသောက်ခန်းရဲ့ နံရံတွေပေါ်မှာလည်း ဥရောပကလာတဲ့ ပန်းချီကားကြီးတွေ ချိတ်ဆွဲထားတာ သတိပြုမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ပန်းချီအကြောင်းကို စကားစပ်မိတယ်။

“သူငယ်ချင်း... မင်းအမျိုးသမီးက ပန်းချီဝါသနာပါသလား?”

“ပန်းချီတော့ မဆွဲတတ်ဘူး။ ပန်းချီကား စုဆောင်းတာတော့ ဝါသနာပါတယ်”

“ဒီလောက်များတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ဘာကြောင့်များ ဝယ်စုတာလဲကွာ”

“မင်းက ပန်းချီကားကို ပန်းချီကားလို့ပဲ မြင်တာကိုး”

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ဇနီးက အင်္ဂလိပ်လို ဝင်ပြီးပြောတယ်။

“ပန်းချီကားဆိုတာ စုဆောင်းချင်တိုင်း စုဆောင်းလို့မရဘူး။ ပန်းချီကား ဝယ်ပြီး အဲဒီပန်းချီကားနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် လူနေမှုအဖွဲ့အစည်းရှိဦးမှဖြစ်မှာ။ မိသားစု တစ်စုရဲ့ စီးပွားရေး နဲ့ လူမှုရေးအခြေအနေကို ပန်းချီကားနဲ့ ဖော်ပြလို့ရတယ်။ ပန်းချီဝယ်ယူ စုဆောင်းတယ်ဆိုတာ ပြန်ရောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဆီမှာ ပန်းချီကားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီပန်းချီကားတွေဟာ ကျွန်မရောက်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ကျွန်မဆီကို အလုပ်လာအပ်မယ့် ဧည့်သည်က ဧည့်ခန်းထဲကို ထိုင်လိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလူဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိဖို့ ကျွန်မက ပန်းချီကားတွေ စုထားတာ”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီကားတွေရဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

“ဒီလိုရှိတယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ့အမျိုးသမီးက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ (၄၀)လောက်ကို

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

၁၀၅

သူ ရောက်ဖူးတယ်။ သူရောက်တဲ့ နိုင်ငံတိုင်းက အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သူက ဝယ်ယူ စုဆောင်းလေ့ရှိတယ်။ သူဝယ်လာတဲ့ အနုပညာပစ္စည်းကို သူက ဖွဲ့ခန်းထဲမှာ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ ပြသထားတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ကွာ သူ ရောက်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေကို လာတဲ့ညည်သည် သိစေချင်လို့ပဲ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံတော်တော်များများကို ရောက်ဖူးတဲ့သူဟာ ကမ္ဘာအမြင် ပိုပြီး ရှိတာပေါ့။ ကမ္ဘာအမြင်ရှိတဲ့သူနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေမှာပေါ့။ ငါ့အမျိုးသမီး က ဒီပန်းချီကားတွေကို ပြထားတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ကမ္ဘာအမြင် ရှိတယ်။ နိုင်ငံစုံကို ရောက်ဖူးတယ်။ အနုပညာကို မြတ်နိုးတယ်။ သူ့ရဲ့ အကြောင်းကို သူ့ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပဲသိဖို့ ဒီပန်းချီကားတွေကို ချိတ်ဆွဲထားတာ။ ပြထားတာကွ”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်မှာ ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်မှ မရှိပါ။ အနုပညာကိုတော့ ကျွန်တော် မြတ်နိုးပါတယ်။ ပန်းချီကား တစ်ချပ် ဝယ်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီပန်းချီကားထားဖို့ နေရာမရှိပါ။ ပန်းချီကားနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်အိမ်၊ ပန်းချီကားနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်ညည်ခန်း၊ ပန်းချီကားနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် အပြင်အဆင် ကျွန်တော်မှာ မရှိပါ။

ပန္နလေးကို ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်တဲ့ ပန်းချီဆရာတွေကို ပန်းချီကားအကြောင်း ပြောပြကြတယ်။ ကိုကောင်းဇော်ဆိုတဲ့ ပန်းချီပညာရှင်က ပြောတယ်။

“ပန်းချီဆိုတာ စကားလုံးတွေကိုယ်စား အရောင်တွေနဲ့ ရေးခြယ်ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆိုတာ အကွရာစာလုံးတွေကိုယ်စား အလင်းအမှောင် အနီးအဝေးတွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆိုတာ စိတ်ကူး ချိုချိုတွေကို အရောင်တွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်းဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆိုတာ နဂါးစည်းဝါးတွေနေရာမှာ အရောင်တွေနဲ့ ဆေးခြယ်ထားတဲ့ ဂီတသံစဉ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆိုတာ နှလုံးသားတစ်ခုမှ အခြားနှလုံးသားတစ်ခုသို့ ဇီဆင်သွားနိုင် တဲ့ အရောင်စုံတဲ့ မြစ်တစ်စင်းလည်းဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆိုတာ ခုနစ်၊ သတ္တရာရစ်တွေကို အရောင်တွေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ သမိုင်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းချီကို ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးခြင်းဖြစ်တယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးခြင်းဖြစ်တယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ် သီကူးနေခြင်းဖြစ်တယ်။ သံစဉ်တစ်ခု ဖန်တီးနေခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။

အမြဲတမ်းမသေတဲ့ မြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းနေခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ သမိုင်းကို မှတ်တမ်း တင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ပန်းချီကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကဗျာကို ချစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ဝတ္ထုကို ချစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ချစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ သံစဉ်တစ်ခုကို မြတ်နိုးနေခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ သမိုင်းကို တန်ဖိုးထားခြင်း လည်း ဖြစ်တယ်။ ပန်းချီကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်တယ်။ သူတို့နဲ့တော့ မနှိုင်းယှဉ်လိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပန်းချီကို တန်ဖိုးထားနိုင်လောက်တဲ့ လူနေမှု ပတ်ဝန်းကျင် ပိုင်ဆိုင်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ”

မြန်မာ့စာပေ

=====

=====

=====

=====

Uy Hing ©

၆

စင်ကာပူမှာနေဖို့ထက် ငါ့ခေတ်ခိုင်ခံ့ကိုပဲ ငါ့ကာလ
ထက်သာတဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်ချင်တယ်။ ငါ့ညီကမ်းကောင်းတဲ့လူ
စာနိက္ခကောင်းတဲ့လူ၊ ကိုယ်ကလွန်ကောင်းတဲ့လူ၊ စေတနာ
ကောင်းတဲ့လူ၊ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတဲ့
နိုင်ငံဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေကလည်း လူတွေ
ပါပဲကွာ၊ ငါတို့လည်း လူတွေပါပဲကွာ၊ လူချင်းအတူတူ
တစ်နေ့နေ့တော့ သူတို့ထက်သာတဲ့ လူမျိုးဖြစ်ချင်တယ်ကွာ။

၇

ဖြစ်ချင်တယ်

ကျွန်တော် ပြန်မယ်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ကြတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်တယ်။ လေဆိပ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမထဲမှာ တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ စကားတွေပြောဖြစ်ကြတယ်။ လေယာဉ်က ညနေ (၃)နာရီ လောက်မှာ စီးရမှာ။ အဲဒီတော့ လေဆိပ်ရဲ့ စားသောက်ခန်းတစ်ခုမှာ စားကြသောက်ကြရင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲလေး လုပ်ကြတယ်။

နောက်တစ်ခေါက် တွေ့ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ အသက် (၅၀)နဲ့အထက် ရှိကြပြီ။ ဒီလို တစ်ခါတွေ့ဖို့ကို နှစ်(၂၀)ကျော် (၃၀)လောက် စောင့်ခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်ခေါက်တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတော့ လေဆိပ်အထိကို လိုက်ပြီး အလွမ်းသယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အရင်းချစ်တယ်။ ကျွန်တော်က သီချင်းဆိုတတ်တယ်။ ဂစ်တာတီးတတ်တယ်။ ကဗျာရေးတတ်တယ်။ စာရေးတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ရင် သူတို့မှာ ပြောစရာတွေ၊ လွမ်းစရာတွေ၊ ငယ်ကျွန်းငယ်နာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော်တလည်း သူတို့ကို အနိုင်ကျင့်ဖူးတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်ဖူးတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် “ယောက်ဖ”လို့ အပြန်အလှန်ခေါ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။

“ကဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်းက မင်းအပေဆီ ပြန်ရမှာ။ မင်းဒိန်းဆီ ပြန်ရမှာ။ မင်းကို မွေးခဲ့တဲ့မြေကို ပြန်ရမှာ။ အားကျတယ်ကွာ”
“မင်းတို့လည်း ပြန်ပေါ့ကွ”

“မဖြစ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ အချိန်ရယ်၊ ငွေရယ်ကို အချိုးချပြီး ဆက်ဆံတတ်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲကို ငါတို့ရောက်နေပြီ။ အမေရယ် ငွေရယ်မှာ ငွေက နံပါတ်တစ် ဖြစ်နေတယ်။ မိသားစုရယ်၊ ငွေရယ်မှာ မိသားစုက ငွေလောက် အရေးမကြီးဘူးဆိုတဲ့ (၂၁)ရာစုအတွေးတွေ ငါတို့က လက်ခံထားကြတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ငါကတော့ (၁၀)ရက်လောက် နေရတာတောင် အိမ် ပြန်ချင်လှပြီ။ မင်းတို့က မပြန်ချင်ဘူးလား။”

“ရေခြားပြေခြားမှာ အနေကြာတော့ အနေကြာတဲ့နေရာမှာ နေတတ်လာပါ တယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် ရှင်သန်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။”

“ငါကတော့ လေဆိပ်အထိ လိုက်ပြီးပို့ပေးတဲ့ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ဒီလောက်ထိ ငါ့အပေါ်ကို ချစ်တာ၊ ခင်တာသိရလို့လည်း ဝမ်းသာတယ်။ မြန်မာပြည်ရောက်ရင် မင်းတို့မိသားစုတွေကို မင်းတို့အကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်”

“ဟာ... မပြောနဲ့လေ။ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲကွ”

“ငါတို့ရဲ့ ဒုက္ခကို သူတို့ မသိစေချင်ဘူး။ သူတို့က ငါတို့အကြောင်း သိတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ”

ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ “နဂါး”လို့ခေါ်တဲ့ နားကားကားနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက နားကားပေမယ့် နားလေးတယ်။ နားကြား ကိရိယာနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဖြစ်တယ်။ သူက ကွန်ပျူတာ ပညာရှင်ပါ။ နားလေးတဲ့ အတွက် စကားပိုင်းထဲမှာ စကားဝင်ပြောလေ့မရှိဘူး။ သူများရယ်ရင် လိုက်ရယ်တယ်။ သူများ မျက်ရည်လည်ရင် သူကလည်း မျက်ရည်လည်တယ်။ “နဂါး”ကလည်း ကျွန်တော့်ကို လေဆိပ်အထိ လိုက်ပို့တယ်။ ကျွန်တော့်က “နဂါး”ကို စချင်၊ နောက်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့နားရွက်နားကိုကပ်ပြီး စကားတိုတိုလေး ပြော လိုက်တယ်။

“ယောက်ဖရေ၊ မင်းညီမကို ဘာမှာဦးမလဲ”

“နဂါး”က ဘာပြောမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောချင်ရာ ပြန်ပြောတယ်။

“မောင်ဘုန်း၊ မင်းဒီမှာနေမယ်ဆိုရင် ငါကူညီနိုင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ဘော့စ်က ငါ့ပြီးရင်ပြီးတယ်။ မင်းနေမယ်ဆိုရင် ဝဲလ်ကမ်းပဲ”

ငှက်တစ်ကောင်၏အတွေးရနံ့.

အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ရယ်ကြတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့ဆိုမှာတော့ ငါမနေနိုင်ပါဘူး။ အခုတောင် မင်းညီမကို ငါလွမ်းလှပြီ”

အားလုံးက ထပ်ပြီးရယ်ကြပြန်တယ်။ ရယ်မောကြပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူထယ်ခွင် တစ်ယောက်က ပြောတယ်။

“မင်းလည်း အချိန်ရှိတုန်း ဒီမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်ပါလား။ စင်ကာပူမှာ မနေချင်ဘူးလား။”

“ငါ စင်ကာပူမှာ မနေနိုင်ဘူး။ မနေချင်ဘူး။ အလုပ်လည်း လာပြီး မလုပ်ချင်ဘူး။ ငါရဲ့လုပ်အားကို ငါ့ဆီမှာပဲ ရှိစေချင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ဦးနှောက်ကို ငါတို့ဆီမှာပဲ သုံးချင်တယ်။ ငါတို့ တီထွင်ကြံဆနိုင်မှုကို ငါမွေးခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ ရှင်သန်ချင်တယ်။ စင်ကာပူမှာနေဖို့ထက် ငါနေတဲ့နိုင်ငံကိုပဲ စင်ကာပူထက်သာတဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်ချင်တယ်။ စည်းကမ်းကောင်းတဲ့လူ၊ စာရိတ္တကောင်းတဲ့လူ၊ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းတဲ့လူ၊ စေတနာ ကောင်းတဲ့လူ၊ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒီမှာ ရှိတဲ့လူတွေကလည်း လူတွေပါပဲကွာ။ ငါတို့လည်း လူတွေပါပဲကွာ။ လူချင်းအတူတူ တစ်နေ့နေတော့ သူတို့ထက်သာတဲ့ လူမျိုးဖြစ်ချင်တယ်ကွာ။ ငါတို့တစ်တွေ ကြိုးစား ရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့။ “စေတနာကို ကံ”လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြတယ်။ ဉာဏ်ဦးစီးတဲ့ စေတနာက ကုသိုလ်ကံဖြစ်စေပြီး ဉာဏ်ဦးစီးမှု မရှိတဲ့ စေတနာက အကုသိုလ်ကံကို ဖြစ်စေတယ်။ ဒီတော့ ဉာဏ်ဦးစီးတဲ့ စေတနာတွေနဲ့ အာဂျမာ အများနည်းတူ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်ချင်တယ်ကွာ”

အားလုံးက ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ လေယာဉ်ပေါ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။

သူတို့ထက်သာတဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရင် သူတို့ဆီကို ကျွန်တော်တို့ သွားစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

ဦးဘုန်း၊ ဇာတု၊ မန္တလေး

myanmar **teashop**
www.mmteashop.com

